சக்வர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL - 13 தொகுதி-13	April & May-1918. ஏப்ரல்-மேமீ 1918.	No 9-10. பகுதி9-10.

நாலடியார் வசனம்.

9-வது பிறர்மனை நயவாமை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

அஃதாவது பிறரது மனைவியரை விரும்பாதிருத்தலாம். பிறர் மனைவியரை விருப்புதலா லுண்டாகும் குற்றம் பொறுமை யோடிருந்து நோக்குவார்க்கன்றி, மற்றவர்க்கு விளங்காதாகலின், அதுபற்றி இது, பொறையுடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

நாணுடையார் பிறர் மனைவியரை விரும்பாரெனல்.

(1) (ஒருவர் பிறர் மனைவியரை விரும்பிச் செல்லும்போது) (பிறர் கண்டால் யாது செய்வாரோவென்னும்) அச்சம் (அவர்க்கு) மிகுதியாக வுண்டாகின்றது; அவ்வச்சத்தோடு செல்வதற்குப் (பயனாகவரும்) இன்பமோ மிகச் சிறிய வளவினதாம்; ஒவ்வொரு நாளும் (பிறர் மனைவியரிடத்துச் செல்வதுபற்றி) யோசித்து வந்தால் (அக்குற்றச் செயலுக்குப் பயனாக வருவது) அரசனது தண்டனையாம் (என்பது விளங்குவதாம்); ஒவ்வொருநாளும் நரகத்திற்குச் செல்வதற்கே (அது) பெருந் தீவினையாம். ஆகலால், நாணமுடையவர் பிறரது மனைவியரை விருப்பாதிருக்கக்கடவர்.

நாணம் - பழிபாவங்களுக் கேதுவாய செயல்களைச் செய்தற்கு அஞ்சுதல்; அச்சம் - பயம்.

(க-து.) பிறர் மனைவியரை விரும்பிச் செல்பவர்க்குப் பெரும் பயமும், அற்ப வின்பமும், அரச தண்டனையும், நரகவாசமும்

வருவனவாக விருத்தலின், ஒவ்வொருவரும் பிறர் மனைவியரை விரும்பாதிருக்கக் கடவரென்பதாம்.

பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுபவரிடத்து இவை சேரா ; இவை சேருமெனல்.

(2) பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுபவரிடத்து அறமும், புகழும், நட்பும், பெருமையுமென்னும் இந்நான்கு பொருளும் சேர்வதில்லையாய்; (ஆயின், சேர்வனவெவையோவெனின்) பகையும், பழியும், பாவமும், அச்சமுமென்னு மிந்நான்கு பொருளும் சேர்வனவாம்.

அறம் - தருமம் ; புகழ் - கீர்த்தி ; நட்பு - சிநேகம் ; பெருமை - மேன்மை.

(க - து) பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுவாரிடத்து அறம் புகழ் முதலியன சேர்வதில்லை ; பகை, பழி முதலியனவே சேர்வனவா மென்பதாம்.

பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுகின்றவர்க்கு எப்போதும் அச்சமே யாமெனல்.

(3) (ஒருவர் பிறர் மனைவியரை விரும்பிச்) சென்றவிடத்து (அவர்க்குப் பிறர் கண்டுவிட்டால் என்னாகுமோவென்று) அச்சமுண்டாகின்றது ; (அவரிடத்துச்) செல்லும்போதோ (அல்லது திரும்பிவரும்போதோ) அச்சமுண்டாகின்றது ; (பிறர் மனைவியரை) அனுபவிக்கும்போதும் அச்சமுண்டாகின்றது; (பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுவதைப் பிறர்க்குத்) தோன்றாமல் காப்பதாலும் அச்சமுண்டாகின்றது ; (இவ்வகையாக நோக்குமிடத்து) அஃது (எப்போதும் அச்சத்தைத் தருவதா யிருக்கின்றது; (அதனால் அச்சம் அடுக்கடுக்காக வுண்டாவதைச் சிந்தித்துணராது (ஒருவன்) பிறர் மனைவியரிடத்து அஞ்சாது செல்லுதல் யாது கருதியோ ?

(க-து.) ஒருவன் பிறர் மனைவியரை விரும்பிச் சென்றபோதும், செல்லும்போதும், திரும்பி வரும்போதும், அவரை யனுபவிக்கும்போதும், அதனை மறைக்கும்போதும் அவனுக்குப் பயமே யுண்டாகின்றதென்பதை யறிந்தவர் பிறர் மனைவியரை விரும்பிச் செல்லார் ; அறியாதார் விரும்பிச் சென்று துன்பமடைவரென்பதாம்.

பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுகின்றவனுக்கு
உண்மையில் துன்பமன்றி, இன்பமுண்டாவதின்றெனல்.

(4) துச்சாரி! (நீ பிறர் மனைவியரிடத்துச் செல்லுதலைப் பிறர்) அறிந்தால், (உனது) குலத்திற்குப் பழியுண்டாகும்; (செல்லும்போது அப்பிறர்) கையிலகப்பட்டுவிட்டாயாயின், (அவர் செய்யுந் தண்டனையால் உனது) கால் குறைவுபடும்; நீ (அம்) மாட்சிமையில்லாத செயலைச் செய்யும்போது (யார் வந்துவிடுகின்றாரோ வென்று உனக்கு) அச்சமுண்டாவதாம்; (மேலும் அது) நீண்டகால மனுபவித்தற்குரிய நரக வேதனையைத் தருவதாம். ஆதலால் நீ அத்தீய செயலாலடைந்த இன்பம் எவ்வளவினதாம்? அதனை யெனக்குக் கூறக்கடவாய்.

துச்சாரி-துன்மார்க்கத்தில் செல்பவன்; இங்குக் காமுகனுவன். கால் குறைவுபடுதல் - கால் வெட்டப்பட்டொழிதல். மாட்சிமையில்லாத செயல் - பிறர் மனைவியரைக் கூடுதல்.

இஃதொரு காமுகனை யொரு புலவன் நோக்கி வெறுத்துக் கூறியதாம்.

(க-து.) பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுதல் குடிப்பழிக்கும், கால்வெட்டுண்டு போதற்கும், நடுக்கத்தையடைதற்கும், நரகவேதனையடைதற்கும் காரணமாயிருத்தலின், பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுதல் எவர்க்கும் அறிவாகாதென்பதாம்.

பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுவார் அலியாய்ப் பிறந்து
அல்லலுறுவாரெனல்.

(5) முற்பிறப்பில் நடுவுநிலைமையென்பதொன்றில்லாது, சிறியாரோடுகூடி, பிறர் மனைவியரது தோள்களைச் சேரவிரும்பி, தமது வலிமையால் அவரிடத்துச் சென்றவரே இப்பிறப்பில் அலியாகிப் (பிறந்து), கூத்தாடி (பிச்சையெடுத்துப் பொருள்பெற்று) உண்டு பிழைப்பர்.

சிறியார் - தீயொழுக்கமுடையார்; அலி - ஆணுறுப்புமிக்குப் பெண்ணுறுப்புக் குறைந்த வடிவம்.

(க-து.) முற்பிறப்பில், தமது வலிமையால் பிறர் மனைவியைச் சேரச் சென்றவர் இப்பிறப்பில் அலியாய்ப் பிறந்து கூத்தாடிப் பிழைத்து அல்லலுறுவரென்பதாம்.

தன் மனைவியைத் தனித்திருக்கவிட்டுப்
பிறர் மனைவியரை நோக்குவோன் பேதையேயாவனெனல்.

(6) (விவாகஞ் செய்தற்குரிய) சுபதினத்தை (சோதிடர் வாயிலாக நன்ருக விசாரித்து) கேட்டு, (உறவினர் நட்பினர் முதலாயினோர்) பலரும் அறியுமாறு மங்கலவாத்தியம் முழங்கச் சிறப்பாக, விவாகஞ்செய்துகொண்டு (தனக்கு உரியவளாக) வந்த தன் அன்பிற்குரிய அழகுடைய மனையாள் (தன்) வீட்டிலிருப்பவளாக ஒருவன் (அவளை விரும்பாது) அயலாரது மனைவியை ஆசையோடு நோக்குதல் (அவனுக்கு) யாது பயன்தருவதாம்? (துன்பத்தையேயன்றி இன்பத்தைத் தருவதில்லையாம்).

இஃதொரு புலவன் தன் மனையாளை விரும்பாது, பிறர் மனையாளை விரும்பிச் செல்லும் ஒரு பேதையை வெறுத்துக் கூறியதாம்.

(க-து.) தன் மனையாளைத் தனியே தன் மனையிலிருத்திப் பிறர் மனையாளை நோக்கிச் செல்பவன் தன் மனைவி தானில்லாத சமயத்தில் என்ன செய்வாளென்பதை யறியான்போலும்; அறிவாஞயின், அவ்வாறு செய்யானென்பதாம்.

ஒருவன் பிறர் மனைவியரை விரும்பி யொழுகுவது பாம்பின்
தலையை நக்குவதுபோலாமெனல்.

(7) பிறர் நம்பும் நிலைமையில்லாத மனமுடைய ஒருவன் காம மயக்கங்கொண்டு, அயலார் புறத்துப் பழித்துப்பேச, உறவினர் (இவன் செய்யும் வியபிசாரத்தால் குடிப்பழி யுண்டாகின்றதேயென்று) அச்சமுற்று வருந்த, அயலானது மனைவியை (மறைவாகக்) கூடி (அநுபவிக்கும்) அநுபவமானது ஒருவன் பாம்பினது தலையை நக்கி யின்பமடைந்தாற் போல்வதாம்.

பாம்பின் தலையை நக்கினவனுக்கு ஆபத்துத் தவருது வருவதுபோல, பிறர் மனைவியைக்கூடி யொழுகுகின்றவனுக்கும் ஆபத்துத் தவருது வருமென்பதிங் குணர்தற்பாலதாம்.

(க-து.) பிறர் மனைவியை விரும்பி யொழுகுகின்றவனுக்கு, பிறர் பழித்துப்பேசல், குடிப்பழி, அவமானமென்பன தவருது வருமென்பதாம்.

அறிவுடையோர் காமத்தால் வருந்தினும், அதனை வளராவா றடக்கிக் கெடுப்பரெனல்.

(8) அறிவுடையார் (ஓரானோர் சமயத்தில்) தம்மிடத்துக் காம நோயுண்டாயின், இக்காமநோய் மிகக் கொடியதாம்; (இதனால் நமக்கு நமது) பகைவரிடத்து நாணித் தலைகுனிந்துபோதல் (உண்டாமென்று) அஞ்சி, (அதுபற்றி யாரிடத்தும்) யாதுங் கூறாது, (அதனை வளராவா றடக்குவார்; அதனால் அது மனத்திலே) பரவாமலும், வெளிப்படாமலும், பலரிடத்து (இரகசியமாகவேனுஞ்) சென்று தங்காமலும் அம்மனத்திலேயே தணிந்துவிடும்.

(க-து.) காமநோய் மிகப் பொல்லாதது; அது எவரையும் விடுவதில்லை; ஆனால் விவேகிகள் அதனாலுண்டாகுந் தீமையையுணர்ந்து, அதனைப் பிரயத்ன பூர்வகமாக வடக்கிவிடுவர்; மற்றவரோ அடக்காது அவமானம், துன்ப முதலியவற்றை யடைவரென்பதாம்.

காமம் வருத்தும் பொருள்களுள் மிகக் கொடியதாமெனல்.

(9) (அக்கினியாஸ்திர முதலிய) அஸ்திரங்களும், அக்கினியும், விளங்குகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியனும், தீட்சண்ணியமாகிச் சுட்டாலும் புறத்திலே சுடுவனவாம்; காமமோ உக்கிரமாகி, மனத்தை வருந்தச்செய்து, (அகத்தே) சுடுவதாம்; (அதனால் அக்காமம்) அவ்வஸ்திர முதலியனவற்றினும் மிகக் கொடியதாமென்று அஞ்சுதற்குரியதாம்.

அஸ்திரம், பாணம், அம்பு என்பன ஒரு பொருட் சொற்களாம். புறம்—வெளி, அகம்-உள்.

(க-து.) அம்பு முதலியன புறத்தே சுட்டு வருத்துவதன்றி அகத்தே சுட்டு வருத்துவதில்லையாம்; காமமோ அகத்தே சுட்டு வருத்துதலால், அஃது அவற்றினுங் கொடியதாம். அதனால், ஒவ்வொருவரும் பிறர் மனைவியரை விரும்புதலென்னும் காமத்தின் வசமாகாதிருக்க முயலல் வேண்டுமென்பதாம்.

காமத்தீ யேனைய தீயினுங் கொடியதெனல்.

(10) (ஒருவன் தான் வாழும்) ஊரில் (வீடு முதலியன பற்றிக் கொண்டமையால் பரந்து மேல்நோக்கி) எழுந்த பிரகாசமிக்க பெரு நெருப்பினுக்கு (தப்பி) நீருள் மூழ்கியாயினும் பிழை

த்தல் கூடும்; காமமோவெனின், அது நீருள் குளித்தாலும் சுடா திருப்பதில்லையாம். மலைமீதேறி யொளித்ததாலும் சுடாதிருப்ப தில்லையாம்.

சுடுதல்—வருத்துதல்.

(க-ரை) ஊரில் பற்றி யெழுந்து கொழுந்துவிட்டெரியும் தீ தடாக முதலியவற்றில் மூழ்கிக் கிடப்பவரைச் சுடுவதில்லையாம்; காமத்தீயோ நீருள் மூழ்கிக்கிடந்தாலும் மலைமீதேறி யொளித்தாலும் சுடாதிருப்பதில்லையாம்; அதனால் ஒவ்வொருவரும் பிறர் மனைவியரை விரும்புதலென்னும் காமாக்கினியின் வசமாகாதிருக்க முயலுதல் வேண்டுமென்பதாம்.

கிரீக் தேசத்திய பீமசேனன் கதை.

(முன் தொடர்ச்சி.)

பீமசேனன் பூமியைத் தலையின்மேல் சுமக்கும் அட்லாஸ் (ஆதிசேஷனை)ப் பார்த்து, நீ இந்த ஆகாயத்தை ஒரு மலையின் மேல் இறக்கிவைக்கக் கூடாதா? என்று கேட்டான், இதற்கு அட்லாஸ் தலையை அசைத்து ஒரு மலையும் போதுமான உயரத்தோடில்லை; ஆனால் நீ இதோ அருகிலிருக்கும் மலையின்மேல் நின்றால் உனது தலை என் தலை அளவுக்குவரும்; நீயும் மிக்க பலசாலி, நீ என்னிடத்திலிருந்து ஆகாயத்தை எடுத்து உன் தலைமேல் வைத்துக்கொள், அப்போது உனக்கு வேண்டிய வேலையை யான் முடித்துக் கொடுக்கின்றேன்" என்றான்.

இந்த ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கி பீமசேனன் ஆகாயத்தின் பளுவைக்குறித்து விசாரித்தான். இதனைக்கேட்ட அரக்கன், "அது முதலில் அதிக பளுவுடையதாகக் காணப்படாது, ஆனால் ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பிறகு அது அதிக பளுவடைகிறது" என்றான்.

"ஆனால் பொன் மாம்பழங்கள் கொண்டு வருவதற்கு எத்தனைகாலம் செல்லும்" என்று கேட்டான்.

"ஆ! சில நிமிஷத்திலேயே பழங்களைக் கொண்டுவந்துவிடுவேன். ஒரு அடியில் பத்துகல்லு அதிகமும் தாண்டுவேன்; ஆகையால் நீ இளப்படைவதற்கு முன்னமே அந்தத் தோட

டத்திற்குப்போய் திரும்பிவிடுவேன்" என்று அரக்கன் சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட பீமன் "நல்லது; பின்னால் இருக்கும் குன்றின்மேல் ஏறி உன் தலைமீதிருக்கும் ஆகாயத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகின்றேன்" என்று சொல்லி அச்சுமையைத் தன் தலைமேல் இறக்கிக்கொண்டான். அட்லாசும் தன்னைச் சுற்றியிருந்த காட்டிலிருந்து ஒரு காலைத் தூக்கிக்கொண்டு பிறகு மறுகாலையும் எடுத்தான். பிறகு அவன் சமுத்திரத்தில் இறங்கி முதல் அடியில் பத்துகல்லும் இரண்டாவது அடியில் பத்து மயிலும்போக சமுத்திரத்தின் தண்ணீர் அவன் முழங்காலுக்குமேல் வந்தது.

இம்மாதிரி அரக்கன் போவதையும் பிறகு அவன் மேகத்தில் மறைந்து காணாமல் போனதையும் பீமன் கண்டான்.

சிறிது பொழுதுக்கெல்லாம் இந்த அர்க்கன் பெரும் உருவம் மேகத்தைப்போல் சமுத்திரக் கரையோரத்தில் வருவதைப்பார்த்தான். ஆனால் இது நீண்டகாலம்போல் காணப்பட்டது. அவன் அருகில் வந்தபோது அவன் கையை மேலே தூக்க அதில் மூன்று அழகான பழமுடைய ஒரு குலையை, பீமன் பார்த்தான் உடனே அவனை நோக்கி "உன்னை மறுபடியும் பார்க்க மிக்க சந்தோஷமாயிற்று; பொன் மாம்பழங்களும் வந்திருக்கின்றன?" என்று சந்தோஷமாகக் கூக்குரலிட்டான்.

இதனைக்கேட்ட அரக்கன், 'ஆம், இவை மிக நேர்த்தியானவை; அம்மரத்தில் இருந்தவற்றில் மிக்க மேலானவை" என்று சொன்னான்.

நீர் செய்த இவற்றிற்கெல்லாம் நான்வந்தனமளிக்கின்றேன். "யான் இப்பழங்களை அரசனுக்குக்கொடுக்க அதிக ஆவல்கொண்டிருக்கின்றேன்; தூரமோ அதிகம் போகவேண்டும் ஆகையால் தயைகூர்ந்து இந்த ஆகாயத்தை என் தோளின்மேலிருந்து எடுத்து இறக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

இதைக்கேட்ட அரக்கன் அந்தப்பொன்மாம்பழங்களை ஆகாயத்தில் இருபதுமைல் தூரத்தில் எறிந்து மீட்டும் கையில் ஏந்தி "நல்லது? எனது நண்பா! அது நியாயமென்று நான் நினைக்கவில்லை. நீ அரசனிடம் போவதைப் பார்க்கிலும் அதிக சீக்கிரம் யானே கொண்டுபோகக் கூடாதா? இப்பொழுதே ஆகாயத்தை

மறுபடியும் எடுத்துக்கொள்ள எனக்கு மனமில்லை" என்று தெரிவித்தான்.

பீமன் மிக்க கோபங்கொண்டு, "என்ன! ஆகாயத்தை யானே எப்பொழுதும் தாங்கவேண்டுமென்று நீ விரும்புகின்றாயா?" என்று உறுத்திக் கேட்டான்.

"அதுபற்றி ஒரு நாளைக்கு யோசிக்கலாம். எப்படியானாலும் சுமார் இருநூறு வருஷத்திற்கு நீ அதைத் தாங்க வேண்டுமானால் அதை நீ ஒரு பொருளாகக் கருதக்கூடாது. நான் இதைவிட அதிக காலம் அதைச் சுமந்தேன். அதன் பிறகு மறுபடியும் உன்னிடமிருந்து அதை எடுத்து விடுவேன். நீ மிக்க பலசாலி என்று சொல்லுகிறாயே. இது அதை நிரூபிக்கும்" என்றான் அட்லாஸ்.

"ஆனால் சரி, ஒரு நிமிடம் மாத்திரம் இந்த ஆகாசத்தை உன் தலைமேல் எடுத்துக்கொள். அதை வைப்பதற்கு சும்மாடாக என் சிங்கத்தின் தோலால் ஒரு பிரிமணை செய்துகொள்ள வேண்டும்" என்று பீமசேனன் கேட்டுக்கொண்டான்.

"அது நியாயம், அதைச் செய்கிறேன், ஐந்து நிமிஷம் பொறு, பிறகு யான் ஆகாயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று சொன்னான். இதைக்கேட்டு அட்லாஸ் பொன்மாம்பழங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு ஆகாயத்தை மீட்டும் தன் தலையின் மேல் கொண்டான். பீமசேனன் உடனே அப்பழங்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டு தன் தேசம் நோக்கிப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். அவனை நோக்கி வரும்படிக்குப் பலமுறை கூப்பிட்டும் பயனில்லை. பீமன் சீக்கிரம் அரசனிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். (வரும்).

வ. ஆறுமுகசெட்டியார்.

பக்தி.

(முன்தொடர்ச்சி)

முதலாவதாக ஸாமான்யமா யிருக்கின்ற ஒற்றுமையை விரும்பாது (அல்லது மனிதன் மனிதரையே நேசிக்காமல்) மற்ற வேற்றுமையான (புள்விலங்கு முதலிய)வற்றை எவ்வாறு நேசிக்கலாம்? கடவுள் ஒற்றுமை அல்லது சேர்க்கைவடிவமா யிருக்கின்றார். நாம் காண்கின்ற ப்ரபஞ்சம் வேற்றுமை வடிவமா யிருக்கின்றது.

ஒற்றுமை வடிவமா யிருக்கின்ற கடவுளை நேசித்தால் மட்டுமே நமக்கு ப்ரபஞ்சத்தை நேசிக்க முடியும். இந்தியாவிலுள்ள அறிஞர் (தத்வதர்சி)கள் வேற்றுமை வடிவுடன் வேறுபட்டவைகளில் மனதைச் செலுத்துவதில்லை. அளவற்ற வேற்றுமை வடிவங்களடங்கி யிருக்கின்ற அந்தப் பொது (ஸாமான்ய) வடிவத்தைக் கண்டு பிடிக்கத்தான் அவர்கள் முயல்கின்றார்கள். இந்தியாவிலுள்ள எல்லாத் தத்வதர்சனங்க (உண்மைக் காட்சிக)ளுடையவும் எல்லாக் கொள்கைகளுடையவும், மேலான நோக்கமிதுதான். யாதொன்றை யறிந்தால் எல்லாவற்றையு மறிந்ததைப்போலாய் விடுகின்றதோ அப்படியிருக்கின்ற ஒற்றுமை யறிவை (ஸமஷ்டி ஞானத்தை)த் தேடுவதற்கே அறிஞரா யிருப்பவர் முயல்கின்றனர். எதை நேசித்தால் எல்லாவற்றையும் நேசித்ததுபோலாய் விடுகின்றதோ அத்தகைய ஒற்றுமையான வழிபாட்டைத்தான் பக்தன் கைகொள்வது. எந்த ஆற்றல் வாய்க்கப்பெற்றால் எல்லா ப்ரபஞ்சமும் அடங்கி (ஸ்வாதீனமாய்)விடுமோ, அத்தகைய பொது ஆற்றலை, (ஸாமான்ய சக்தி வடிவத்தை)—ஸமாதி சக்தியை—அடையவே யோகிகள் முயற்சி செய்கின்றனர். இந்தியாவிலுண்டாயிருக்கின்ற மிகப் பேரறிஞரியாவரும், இந்தப் பொது (ஒற்றுமை) அறிவையடையவே மனவெழுச்சியுடன் முயன்றிருக்கின்றனர்—அத்யாத்ம சாஸ்திரம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் முதலிய பல சாஸ்திரங்களைக்கொண்டு நிறைவேற்றுவது இந்த ஒரே செய்கைதான். ஒவ்வொருவராய் நேசித்துக்கொண்டு நமது கட்டை முறையே எங்கும் பரவச்செய்ய முயன்றோமானால், நெடுநாட்களுக்கு நாமிவ்வாறு ஒவ்வொன்றாய் நேசித்துவர முடியுமேயன்றி உலக முழுவதும் நேசிக்க நமக்குப் பின்னும் முடிவதில்லை என்பது பக்தனது அபிப்ராயம். எல்லா நேசங்களுடையவும் முடிவு கடவுளே யாகுமென்றும் உலகத்தில் காணப்படுகின்ற முக்தர் (விடுபட்ட, பேரின்பமுற்றவர்க)ளாயும், பெத்தர் (கட்டுப்பட்ட, பற்றுள்ளவர்)களாயும், முமுக்ஷு (பேரின்ப நாட்டமுடையவர்)களாயுமுள்ள எல்லா வுயிர்களுடையவும், பலவாறான எண்ணங்களுக்குள்ள பிறப்பிடமும், கடவுளேயாகுமென்ற மேலான உண்மை மனதிற் பதியும்பொழுது மட்டுமே ஒருவர்க்கு எல்லா ப்ரபஞ்சத்தையும் பொதுவா (ஒற்றுமையா)க நேசிக்க முடியும். கடவுள் ஒற்றுமையான சேர்க்கையும், காணப்படுகின்ற இந்த ப்ரபஞ்

சம் கடவுளது பலவழிகளிலுள்ள வேற்றுமையான பிரிவுத்தோற்றமுமாகும். ஆதலால், ஒற்றுமை வடிவமாயிருக்கின்ற கடவுளை நாம் நேசித்தோமானால், நாம் எல்லாவுயிர்களையும், நேசிக்கின்றோமென்று பொருள்படும். அப்பொழுது ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் நேசிக்கவும், அதற்கு நன்மையைச் செய்யவும், நமக்கு எளிதில் முடியும் ; முதலிலேயே கடவுளிடத்து மெய்க்காதலுள்ளவராய் விடவேண்டும் ; அவரிடத்து அன்பைப் பெருகச்செய்ய வேண்டும்; அப்பொழுதுமட்டுமே நமக்கு அதற்குள்ள முழுவல்லமையும் கிடைப்பதாகும் ; சூதின்றி உலகத்திற்குதவுவதன்பொருட்டாக ஏதாவது தொழில் செய்வதென்பது அவ்வளவு எளிதல்ல ; " எல்லாம் அவருடையது; அவர் எனது மெய்க்காதலராவர். யானவரை நேசிக்கின்றேன் " என்றுதான் பக்தன் கூறுகின்றான். இப்படி எல்லாப் பொருள்களும் பக்தனது பார்வைக்குத் தூயதாய் விடுகின்றன ; ஏனெனில் எல்லா மவருடையது ; அனைவரு மவரது மக்கள் ; எல்லா மவரது உடல் ; எல்லா மவருடைய அதிர்ச்சியேதான். அப்படியிருக்க நாம் பிறரை ஏமாற்றலாமா ? எல்லா வுயிர்களையும் நேசியாதிருக்க எப்படி முடியும் ? கடவுளிடத்து மேலான காதல் உண்டாவதோடுகூட ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள எல்லாப் பொருளிடத்தும் இன்றியமையாத நேசமும் தானே வந்து சேர்கின்றது. நாம் கடவுளை அணுகிக்கொண்டிருக்குந்தோறும், எல்லாப் பொருள்களும் அவரிடத்து நிலைத்து இருக்கின்றதென்ற உண்மைக் கருத்து நமக்கு மிக மிக நன்கு விளங்கி விடுகின்றது. இத்தகையபேரன்பு அல்லது மெய்க்காதலையடையப் பெறும்பொழுது நமக்கு அனைத்துங் கடவுள் மயமாகவே தோன்றுகின்றன. நமதுள்ளம் இடையறாது பெருக்கெடுத்தோடிக் கொண்டிருக்கின்ற அன்பின் பிறப்பிடமாக (ஊற்றுக்குமிழிபோல்) ஆய்விடுகின்றது. இவ்வன்பில், இதையும்விட மேலான ஒரு நிலைமையை யடையும்பொழுது பலவாறான லௌகிகப் பொருள்களில் நமக்குள்ள வேற்றுமை எண்ணம் முழுவதும் அற்றுப்போய் விடுகின்றது ; அப்பொழுது நாம் மனிதரை மனிதராகவோ, விலங்கு (ம்ருகங்களை) விலங்குகளாகவோ காண்பதில்லை. எல்லாம் நமக்குக் கடவுள் மயமாய்த் தோன்றுகின்றன ; மனிதரும், விலங்குகளும் (எல்லாவுயிர்களும்) எல்லாங் கடவுளே, புலியைக்கூட நாம் புலியாகக் காண்பதில்லை ;—புலியுங் கடவுளது

மற்றொரு வடிவம்—இப்படி யன்பினது மிக மேலான உறுதியை யடைந்தபொழுது, நாம் எல்லாவற்றையும் ஸ்ரீ ஹரிமயமாய்க் காண்கின்றோம். ஆதலால் எல்லா வுயிர்களையும் போற்றி வணங்குகின்றோம் ; எல்லா வுயிர்களையும் வழிபடுகின்றோம்.

"ஏவம் ஸர்வேஷு பூதேஷு பக்திரவ்ய பிசாரிணீ,
பர்த்தவ்யா பண்டிதை ஞாத்வா ஸர்வபூத மயம்ஹரிம்."

"உலகனைத்திற்கும் இறைவனா யிருக்கின்ற ஹரியானவர் எல்லா வுயிர்களையுங் காத்து வருகின்றாரென்றறிந்து கற்றுத் தெளிந்த அறிஞர் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் ஒரே முடிவான அன்பைச் செலுத்திவர வேண்டும். இத்தகைய உயர்ந்த தேசத்தின் பயனாக நமக்கு "இடையூறின்மை" யென்ற உள்ளத்தின் மேன்மையான துணிவு (நமக்குப் பகையாக யாதொன்று மூண்டாகாதென்ற உறுதியான நம்பிக்கை) உண்டாகின்றது. இந்த நிலைமையிலுள்ள ஒரு தொண்டனுக்கு ஏதேனுந் துன்பம் நேரிட்டால், அவன் அதை மிகுந்த அன்புடன்கூட ஏற்றுக்கொள்கின்றான். ஏனெனில் அவை யெல்லாம் ஸாக்ஷாத் கடவுளிடத்திலிருந்து, வருகின்றதென்றே யவன் கருதுகின்றான். அவனருகே ஒரு பாம்பு வந்ததானால், "ஓ! அரவே! நின்வரவு நல்வரவாருக!" என்று அவன் வரவேற்கின்றான். கூற்றுவ (யம)னே நேரில் வந்தாலும், அத்தகைய பக்தன் "புன்சிரிப்புடன்" கூட மிகுந்த அன்புடையவனாய்க் கூற்றுவ (யம)னையும் எதிர்கொண்டழைக்கின்றான். "யானெப்பொழுதுங் கடவுளருள் பெற்றவனாயிருக்கின்றேன் ; ஏனெனில் எல்லாரும் என்னிடத்திற்கே வருகின்றனர் ; ஆதலால் எல்லார்க்கும் நல்வரவு கூறுகின்றேன்." கடவுளிடத்தும் அவரைச் சேர்ந்துள்ள எல்லாப் பொருள்களிடத்துமுள்ள மேலான விருப்பத்தினால் எல்லாவற்றையுங் கடவுளிடத்துச் சேர்ப்பித்திருக்கின்ற இந்த நிலையில், பக்தனானவன் தனக்குக் குற்றமா (பகையா) யிருக்கின்ற இன்பத்தையுந், துன்பத்தையும் பிரித்து அறிவதில்லை ; துன்பம் வந்தபொழுது குற்றங் கூறுவது, புலம்புவது என்பதென்னவென்றுகூட பக்தன் அறிய முடியாது ; அன்பு வடிவமாகிய கடவுளது விருப்பத்தைப் பின்பற்றிக்கொண்டு, யாதொன்றுங் குறைகூறுதலின்றி எல்லாவற்றையு மவரிடத் தொப்வித்துக் கடவுளிடத்துப் பதிந்த உள்ளத்தனா யிருத்தல் என்ற இந்த நிலை, மேன்மையான வல்லமைக

லைக்கொண்டு அடையப்படுகின்ற எல்லாப் புகழையுங் காட்டிலும் எவ்வளவோ உயர்ந்த செல்வம் ஆகுமென்பதி லையமில்லை.

இவ்வுலகத்திற் பெரும்பான்மையான மனிதர் தங்களுடைய "உடலைத்தான்" மிகவும் முதன்மையானதாக எண்ணியிருக்கின்றனர்; அதற்குமேல் யாதொன்றுமில்லை; சிற்றின்பத்தை நுகர்வதே அவரது மேலான பிறவிப்பயன். உடலையும், அதைச் சேர்ந்தவற்றையும், போற்றுமாறு நம்மை ஏவுகின்ற ஒரு "துர்த்தேவதை" நம்மிடத்திலெல்லாம் புகுந்து கொண்டிருக்கின்றது. நாம் மிக அரிய பேச்சுகளைப் பேசலாம்; சிலபொழுது மிக உயர்வான நிலையிற்சென்று நிற்கலாம்; அத்தகைய நிலைமையெல்லாமடையினும், நாமனைவரும், "கழுகு"களைப்போல விருக்கின்றோம்; நமது நோக்கமெல்லாம் கீழே கிடக்கின்ற கெட்டு(அழுகி) நாற்றமெடுத்த பிணத்தின்பேரிலேயே யிருக்கின்றது. ஒரு புலியினின்றுந் தப்பித்துக்கொள்வதற்கு நாமேன் முயற்சிக்கின்றோம்? நமது உடலைப் புலிக்கு உணவாகக் கொடுக்கலாகாதோ? புலி அதனால் மிகுந்த களிப்பெய்துமன்றோ? இத்தகைய ஆராய்ச்சி, இவ்வாறான செய்கை, உயர்ந்ததா யிருக்கின்ற "தன்மறுப்" போடு மிக நெருங்கி யிருக்கின்றது. மெய்க்காதல் அல்லது பேரன்பினின்றும் இது மிகவும் விலகியதல்ல. உங்களது அந்தக்கரணங்களிலிருந்து "யான்," "என்னுடைய(து)" என்ற எண்ணத்தை யடியோடு ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு நிற்கும் பழக்கத்தை நீங்கள் அடைய முடியுமோ? அது பக்தியோகத்தின் மிக உயர்ந்த நிலைமை ஆகும்; அந்த நிலைமையை யடைந்துள்ளவர் இவ்வுலகில் மிகவு மரிது; எனினு மந்நிலையை எய்தாமல் ஒருவன் முழு அன்பனாய் விடுவதுமில்லை. நமது உடலை முறைப்படி பாதுகாத்து வந்தால், நோய் நொடி மிகுதியின்றிக் கொஞ்சகாலம் நிலைநிறுத்தலாம். நமது உடல் அழிந்துபோவதுதானென்பதிலோர் சிறிதுமையமில்லை; அதற்கு யாதொரு நிலையுமில்லை. ஆதலால் எவரொருவர் பிறர் பொருட்டு உடலை விட்டுவிடுகின்றனரோ அவர் பேரின்பநிலையையடைந்த நல்லோரெனத் தக்கவராவர். அறிஞரானவர் தம் எல்லாப் பொருள்களையும், வாழ்க்கையையும் பிறருக்கு உதவுவதன்பொருட்டு எப்பொழுதுந் தயாராக வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றார்கள். இம்மையில் முடிவானது சாவு. (மரணம்) " என்றால் பிறர்க்குதவுதலின் பொருட்டு இந்த உடல்

அழிகின்றதெனில் அது எவ்வளவோ மேலானதே. நம்மால் ஐம்பதோ, அல்லது நூறு ஆண்டுகளோ நமது வாழ்நாளை நீளச் செய்து (பிடித்து இழுத்துக்) கொண்டுபோவதா யிருக்கட்டும்; அந்த ஆண்டுகள் சென்றபின் அதற்கடுத்த கதை யாது? ஒற்றுமைப்படுத்தும் ஆற்றல் முதலிய வல்லமைகளைக்கொண்டு உடல் வடிவத்தோடு நிலைத்திருந்த "ப்ரத்வி" (மண்) முதலான அணுக்களெல்லாம் வேறாகப் பிரிந்து உயிர் நீங்கி விடும்பொழுது உடல் அழிந்துவிடுகின்றது. இது காலத்தினால் எல்லா வுடல்கட்குந் தடையின்றி நேரிடுவதான ஒரு நிலைமையாகும். இயேசுகிறிஸ்துவும், புத்த மஹர்ஷியும், முகம்மதும், பின்னும் உலகத்திலுண்டான மற்றும் பல ஆசார்யர்களும் இறந்துபோய்விட்டனர். "இமைப்பொழுதில் மாறுதலடைவதும், நிலையற்றதுமா யிருக்கின்ற இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ளபொழுதை முடிந்த வரையில் மேன்மையானதாகவே கைகொள்ள முயலவேண்டியதாகும்" என்றுதான் பக்தன் கூறுகின்றான். வாழ்க்கையையும் பிறருக்கு உதவிசெய்வதன்பொருட்டு ஏற்படுத்திக்கொள்வதுதான் இந்தப் பிறவியினாற் கிட்டு முண்மையான பயனுமாகும். இவ்வுடலிலுள்ள மிகுந்த பற்றுதான், உலகத்திலுள்ள தன்னலம் முழுவதற்குங் காரணம்; உடலே நாம் என்றும், ஆதலாலிந்த உடலைப் போற்றி வளர்த்து அதற்கு வேண்டிய ஊழியங்களைச் செய்வதற்காகத் தான் நாமியன்ற வரையில் முயலவேண்டியதென்றும், உள்ள அறிவின்மையே உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தன்னலத்திற்குங் காரணம். உடலை நாமென்றெண்ணுவதொழிந்து, நாம் உடலினின்றும் வேறுபட்டவர் என்ற மெய்யறிவு எப்பொழுது உங்களுக்குண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது உங்களிடத்துள்ள தீயகுணங்களாய பொறாமை, பகை முதலியவைகளெல்லா மகன்றுவிடுகின்றன; உங்களிடத்துள்ள தன்னலக் கருத்தும், அப்பொழுது அழிந்துபோய் விடுகின்றது ஆகையால் பக்தன் இவ்வுலகத்திலுள்ள யாதொரு பொருளையும், தன்னுடையதாய்க் கருதுவதில்லை; அதுவே தன் மறுப்பு. "வருவதெல்லாம் வரட்டும்," என்றெண்ணி மகிழ்ச்சியுட னிருப்பீர்களாக! இதுதான் "எல்லாந் தங்களது விருப்பம்போல்" என்ற சொல்லின் பொருள். அன்றியும், நமது உணர்ச்சியிலுள்ள செருக்கு, பகைமை, முதலிய மாறுதல்களெல்லாப் கடவுள் கருத்துப்படியே என்றெண்ணிப் பிறரு

டன் போர்புரிதற்கும், பிறரைத் தோற்கடிப்பதற்கும், மற்றும் வேண்டிச்செய்யும் முயற்சிக்கெல்லாம் கடவுள் விருப்பத்தைப் பின்பற்றி நடக்கின்றேனென்று கூறமுடியாது. தன் பொருட்டுச் செய்யப்படும் வினைகளிற் சிலபொழுது, நன்மையை யடைந்திருக்கலாம்; ஆனால் அதன் பொறுப்புக் கடவுளுடையதே யாகும்; நாமதனை யாராயவேண்டிய தின்றியமையாததல்ல. நிறைந்த அன்பை யடைந்துள்ளவர்க்குத் தன் பொருட்டான யாதொரு எண்ணமுந் தோன்றுவதில்லை : தன் பொருட்டான எந்த வேலையுஞ் செய்ய முடியாது. “ ஓ! இறைவனே! மனிதர் உன்னை நோக்கி, உன் பொருட்டாகப் பெரிய பெரிய கோயிலைக் கட்டியிருக்கின்றனர். உன் பொருட்டாகவே பெரிய பெரிய கொடைகளை யளிக்கின்றனர்; யானோ மிக எளியவன்; ஆதலால் யான் எனது நினது திருவடித்தாமரைகளிற் காணிக்கையாகச் செலுத்தி (ஒப்புவித்து) விடுகின்றேன். “ ஓ! பெருஞ்செல்வனே! நீ என்னை வெறுக்காதே ” (ஏற்றுக்கொள்வாயாக.) பக்தனது உள்ளத்தினின்று மிவ்வாறாய புகழ்ச்சிகள்தான் புறப்படுகின்றன. இவ்வாறுள்ள போற்றும் முறையை—எல்லாப் பொருளையு மன்பு வடிவாயிருக்கின்ற கடவுளிடத்து ஒப்புவித்தலென்ற நிலைமையையடைந்துள்ளவர்க்கு, அது பொருட் செல்வத்தைக் காட்டிலும், உறுதியைக் காட்டிலும், மிக மிகவுயர்ந்ததாகும்; எங்கும் பரவுகின்றதான புகழைக்காட்டிலும், எல்லாச் சிற்றின்பங்களைக்காட்டிலும், சிறந்ததுமாகும்; எல்லாப் பொருளையுங் கடவுளிடத்துச் செலுத்தி விடுவதினால் பக்தனுக்குண்டாகின்ற “ அமைதிநிலை ” எவ்வள வின்பமானதென்று நமது வாயினாற் சொல்லவியலாது; மனத்தினா லாராய்வதும் முடியாது. அஃது அனைத்தையும் வியக்கச் செய்கின்றதாகும். “ இடையூறின்மை ” என்ற நிலையில் பக்தனுக்கு உதவியாகவோ, பகையாகவோ யாதொன்று முண்டாவதில்லை; எல்லாப் பற்றையுந் துறந்திருக்கின்ற இத்தகைய உயர்ந்த வழிபடு நிலையில் மேலான அருள்வாய்ந்தவரும் அன்பு வடிவானவருமான அவரிடத்திலுள்ள மெய்க்காதலொன்றைத் தவிர மற்றெல்லா (நேசப்) பற்றுக்களும் பக்தனிடத்தினின்று மகன்றுவிடுகின்றன. கடவுளிடத்துள்ள இப்பேரன்பானது தன் (ஆத்மாவி)னிடத்திலுள்ள எவ்வகைப் பற்றுக்களையுமழித்து விடுகின்றது.

(வரும்)

விண்ணாற்றுமுடிச் செல்வனார்.

தேசாபிமானமுடைய ஒரு சீனப்பெண்.

1914-ம் ஆண்டில் ஸ்ரீ லஜ்பத்ராய் அவர்கள் லண்டன் பட்டணத்திலிருந்தபோது, அங்கு ஒரு யௌவன ஹிந்து ஸ்திரீ மூலமாக ஒரு சீனஸ்திரீயைக் கண்டார். அவர் தமது ஆயுளில் ஒரு சீனப்பெண்ணைப் பார்த்தது அதுதான் முதல் தடவை என்று சொல்லுகிறார். அப்பெண்மணியோடு சம்பாஷித்ததையும், அதிலிருந்து தமக்குண்டான அபிப்பிராயங்களையும் அவர் தெரியப் படுத்தி யிருக்கிறார். ஸ்ரீ லஜ்பத்ராய் எழுதுகிறார்:—

அந்தப் பெண் லண்டன் பட்டணத்திலுள்ள ஒரு கல்லூரியின் மாணவி. அவளிடம் சம்பாஷித்ததில், அவள் உயர்ந்த நோக்கங்களையுடைய ஒரு பெருந் தேசாபிமானியாகக் காணப்பட்டாள். அவளுடைய எண்ணங்கள் மிகவும் சிறந்தவையாகவும், மற்றவர்களுடைய மனதைக் கவரும் சக்தியுடையவையாகவும் இருந்ததினால், அவற்றை எனது ஹிந்து சகோதரர் யாவரும் மிகவும் உற்சாகத்தோடு படிப்பார்கள், என்கிற நம்பிக்கையோடு எழுதலானேன்.

என்னுடைய முதற்கேள்வி அவள் அப்பட்டணத்திற்கு வந்த காரணத்தைப் பற்றியதாக இருந்தது. அவளுடைய மறுமொழி "கல்வி". "கல்வியா, எந்த நோக்கத்தோடு" என்றேன். "என் தேச சேவைக்கு" என்றாள். அவள் தனது தேசம் தற்காலம் மிகவும் அபாயகரமான நிலையில் இருக்கிறதாகவும் அதனால் அதன் சேவையிலே தனது ஆயுளை உபயோகிக்க எண்ணங் கொண்டிருக்கிறதாகவும் மிகத் தெளிவாகச் சொன்னாள். தேசத்தின் மக்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து முழு சிரத்தையோடு தொண்டு புரிதல் அவசியமாம். அப்போது தான் தேசம் ஓங்கி கௌரவமாக வளரும். ஸ்வதந்திரத்தோடு தலைதூக்கி நிற்கும். "எங்களூரில் தேசத் துரோகிகளுக்குக் குறைவில்லை. ஆனால் தேசத்தை முன்னிட்டு உயர்ந்த நோக்கங்கள் நிரம்பப்பெற்ற மனதை யுடையவர்கள் மிக்க குறைவாக இருக்கிறார்கள். எனது தேசஸ்திரீகளின் மத்தியிலிருந்து, அவர்களுக் குழைத்தலிலே எனது வாழ்க்கையை உபயோகிக்க எண்ணங்கொண்டிருக்கிறேன்" என்றாள்.

நான் அவளுடைய மதத்தைப் பற்றிக் கேட்டபோது தான் அவளுடைய தேசபக்தியின் ஆழம் நன்கு புலப்பட்டது. அவள்

கிறிஸ்துமதத்தில் புகுந்தவளாம். அவளுடைய பெற்ரோர் பௌத்த மதத்தினர். அவள் கிறிஸ்தவளானபோதிலும் தனது பெற்ரோர்களாலே ஆதரிக்கப்பட்டு வருகிருள். "நீர் மதம் மாறினதற்குக் காரணம் என்ன" என்றேன். அதற்கு அவள் மூன்று காரணங்கள் சொன்னுள். அவை யாவன:—

முதற்காரணம்:—சீனக் கிறிஸ்தவஸ்திரீகளைத்தேசசேவைக்குத் தூண்டி அவர்களைத் தேசபக்தர்களாக்க வேண்டுமென்பதே. சீனக் கிறிஸ்தவர்களில் ஒருவர்க்கும் தேசாபிமானம் கிடையாது. அவர்களுக்குள்ளே மிகவும் வைராக்கியமுள்ள தேசாபிமானிகள் சிலர் உண்டானுல், இவர்கள் மற்றவர்களையெல்லாம் நேரான வழியில் திருப்பி விடுவார்கள். அவள் சொன்னதிலிருந்து, கிறிஸ்துமதமானது அவர்களைத் தேசபக்தி யில்லாதவர்களாகச் செய்துவிட்டதாகவும், அதனுல் உண்மையான தேசாபிமானிகள் அவர்களுடைய கூட்டத்திலிருந்து உழைத்தல் அவசியமென்பதும் ஏற்பட்டது.

இரண்டாவது காரணம்:—சிறிது காலம் கிறிஸ்துமதம் சீனுவில் ஓங்கிவரும். அந்த மதத்தில் புகுந்தவர்களனைவரும் தேசபக்தர்களாகவே நிலைமாருதிருக்கச் செய்தல் வேண்டும் என்பதே." ஒரு விதத்தில் சிறந்தவையாயினும், இவ்விரண்டு நியாயங்களும் மிகப் பழமையே" என்றேன்.

மூன்ருவது காரணம்:—" ஆனுல்" எனக்கு ஒரு மதமும் வேண்டியதா யிருந்தது" என்ருள். பின்னும் " ஏதாவதொரு மதம் இல்லாவிட்டால், தர்ம மார்க்கத்துக்கு ஆபத்து என்பது என் அபிப்பிராயம். தற்காலம் என் தேசத்தில் வழங்கிவரும் மதத்திலே எனக்குத் திருப்தியில்லாதபடியினுல், நான் கிறிஸ்து மதத்தை அநுசரிக்கும்படி நேரிட்டது" என்ருள்.

"ஆனுல் உம்முடைய சொந்த மதத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறீரோ?" என்றேன். "நமக்கென ஓர் மதம் இருக்கிறதா என்ன? கன்பியூஸியூஸின் போதனைகள் நல்லொழுக்கந் தவிர வேறொன்றுமில்லையே" என்ருள்.

"பௌத்த மதமோ?" என்றேன்.

"ஓ! அஃதெனக்கு மிகவும் அசாத்தியமான மதமாக இருக்கிறது" என்ருள்.

உமது அபிப்பிராயப்படி, கிறிஸ்து மதத்தினுடைய சிறப்பு என்ன ?" என்று கேட்டேன்.

"வருங்கால நன்மையில் நம்பிக்கை" என்று உடனே சொன்னாள்.

"உமது தேசத்தின் மதத்தில் சிறிதேனும் அவ்வித நம்பிக்கைக்கு இடமில்லையோ ?'' என்றேன்.

"தற்காலத்தில் நடமாடும் ஆசாரங்களால் ஒருவனுக்குச் சுகமுமில்லை, எந்த விதத்திலும் நம்பிக்கைக்கும் வழியில்லை. இங்கு பௌத்தமதம்கூட வெறும் சடங்குகளாகவும், மந்திரங்களாகவும் மாறி சீர்கெட்டுப் போய்விட்டது.

நான்—கிறிஸ்துமதத்தில் எங்ஙனம் சேர்க்கப்பட்டீர் ?

அவள்:—நான் ஒரு பாதிரி பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நான்:—கிறிஸ்து மதத்தில் தவறுகள் இல்லையென்பதும், கிறிஸ்துவின் தாய் கன்னிகை யென்பதும் உமது நம்பிக்கையோ ?

அவள்:—நான் பைபிலிலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையும் திருவாக்காகக் கருதவில்லை. கிறிஸ்து தெய்வ குமாரன் என்று நம்புகிறதற்கு அவருடைய தாய் கன்னிகையென்று நம்பவேண்டிய தவசியமில்லை யென்றும் நினைக்கிறேன். ஒவ்வொருவனும் தெய்வ குமாரனாதல் சத்தியம்.

நான் :—உம்முடைய கிறிஸ்து மதம் கொஞ்சங்கூட கிறிஸ்து மதமாகக் காணப்படவில்லை. எவனும் இம்மாதிரி கிறிஸ்தவனாகலாம். அதற்காக மதம் மாறவேண்டிய தவசியமில்லை.

பிறகு சீன தேசத்தின் ஸ்திரீகளைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. அவள் சொன்னதாவது ; "சீனாவில் ஸ்திரீகளுக்குத் திரை கிடையாது. ஆனால் அவர்களுக்கு, இங்கிலாந்து ஸ்திரீகளுக்குள்ள அவ்வளவு ஸ்வதந்திரமும் கிடையாது. ஒரு சீன யௌவனப் பெண் தனது பந்துக்கள் எதிரே ஒரு அந்நியனிடம் தாராளமாகப் பேசுதல் அருமை. தனியாகப் பேசுவதே யில்லை. எங்கள் தேசத்தில் ஸ்திரீகளுக்குச் சாதாரணமாக 20-வது வயதில்தான் விவாஹம் நடக்கிறது. உயர்ந்த வகுப்புக்களில் பெண்ணைக்காட்டிலும் பிள்ளைக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு வயது அதிகம் இருக்கும். பொதுவாகத் தம்பதிகளின் வயதில் வித்தியாசம் இராது.

நான்:—சீனப் பெண்களுக்குள்ளே கல்வி மிகவும் சாதாரணமாகிவிட்டதா ?

அவள்:—சுயபாஷையில் கடிதம் எழுதுகிறதற்குத் தகுதியான கல்விதான் சாதாரணமாக இருக்கிறது. ஆனால் இப்போது உயர்தரக் கல்வியும் வழங்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. சீனாவில் தாம்பத்தியம் மிகவும் சுகமாக இல்லை. கற்புநிலை தவறுகிறதும் மிகக் குறைவே.

நான்:—இங்கிலீஷ் பெண்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர் ?

அவள்:—அவர்கள் சிறு குழந்தைகள்; அவர்களுக்குக்கொஞ்சங்கூட பெருந்தன்மையில்லை. அவர்கள் சிற்றின்பங்களைத்தான் கவனிக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. உலகத்தில் அவர்களுடைய இராஜாங்கம் அவர்களைச் சுகமாகப் போதுமான வசதியில் வைத்திருக்கின்றது. அவர்களுக்குப் பெருங் கவலைகளுக்கு இடமில்லை. ஆசியா கண்டத்தினராகிய நாமோ, நமது எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படும்படியான அந்தஸ்திலிருக்கிறோம். அதனால் தற்கால நிலையில் விஷய சுகங்களைப் பெரிதாகக் கருதாமல் ஊக்கத்தோடுழைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நான்:—பாக்ஸர்களின் * கலகத்தைப்பற்றி உமது அபிப்பிராயமென்ன ?

அவள்:—அவர்கள் வெள்ளைக்காரர்களைக் கொன்றது தப்பிதம். சீன-ஜப்பானிய யுத்தத்தில், எங்கள் இராஜாங்கத்தார் சீனப் பிரஜைகள் மட்டில் நம்பிக்கைவைத்து, யுத்தத்தை நிறுத்தாமல் நடத்தி யிருப்பார்களானால், நாங்களே ஜெயித்திருப்போம். மன்சூரியர் அந்நியரில்லாவிட்டாலும், சரியான சீனர்களுமல்ல.

நான்:—இங்கிலீஷ் உடை, பாவனை. ஆசாரம் இவற்றில் உமக்குப் பிரியந்தானா.

அவள்:—நான் இங்கிலாந்தில் இருக்கிறவரையில் அவற்றை அநுசரிப்பேன். என் தேசத்திற்குப் போனவுடனே, அவற்றை மாற்றி என் தேசாசாரத்தைக் கைப்பற்றுவேன். எனது தேசத்தினர் அந்நியரின் ஆசாரங்களைப் பின்பற்றி, தங்கள் தன்மை யிழ

* இவர்கள் சீனாவிலுள்ள மதவெறியர்.

ந்து, தங்கள் தேசத்திற்கு அந்நியர்களைப்போலக் காணப்படுதல் எனக்குப் பிரியமில்லை. ஜப்பானியர்கூட முதலில் ஐரோப்பிய நடை, உடை, பாவனைகளை முழுதும் அநுசரித்தவர்கள். ஆனால் இப்போது அவற்றை யொழித்து, தங்கள் தேசாசாரங்களைக் கைப்பற்ற ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

நான்:—சீனா முழுதும் கிறிஸ்துமதம் பரவுமோ?

அவள்:—சிறிதுகாலம் பரவும். ஆனால் முழுதும் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

நான்:—ஏன் மேல்நாட்டினர் சீனர்கள் விஷயத்தில் பெரிய அச்சம் வைத்திருக்கிறார்கள்.

அவள்:—சீனர்கள் நல்ல உழைப்பாளிகள், சாமர்த்தியர்கள். இந்த விஷயத்தில் வெள்ளைக்காரர் அவர்களோடு போட்டிபோடுதல் அசாத்தியம். அவர்கள் எந்தப் புதிய இடத்திற்குப் போனாலும், சீனர்களையே வேலைக்கு வைத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் சீனன் கொஞ்சம் பணக்காரனாகி அங்கே நிலைபெற ஆரம்பித்தால் அவனைத் துரத்துகிறதற்குப் பெருங்கூச்சல் போடுகிறார்கள்.

இதுதான் சம்பாஷணை. அந்த சீனப்பெண் மிகவும் அழகாகவும், புத்திசாலியாகவும் இருந்தாள். அவள் இங்கிலீஷ் பாஷையைச் சுலபமாகப் பேசினாள். வேற்றுமெவி அருமையாகக் காணப்பட்டது. ஒரு சீனஸ்திரீயின் முதற் பரிசியம் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாகவும், பிரயோஜனமாகவும், பிரியமாகவும் இருந்தது.

N. சுப்பிரமணிய ஐயர்,

புதுவை.

நீதிசாரம்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

நடுவுநிலைமை.

நிதானமாக நிற்குந் தராசு இருபுறங்களிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருள்களின் ஏற்றக் குறைவுகளை எப்படித் தெரிவிக்கின்றதோ அதுபோல நடுவுநிலைமையோர், ஸ்நேகிதர், அந்யர், பகைவர் முதலாகிய பெயர்களிடத்துப் பேத நினைவின்றி பொதுவாகவிருந்து கார்யங்களை நடத்துவார்கள்.

ஒருவன் நடுவுநிலைமைக்கு விரோதமான வழியில்நின்று ஸம்பாதிக்கும்பொருள் அளவற்றதாக விருந்தாலும், அது அப்போது மாத்ரம் ஸௌக்யத்தைக் கொடுப்பதுபோலிருந்து உடனே நஸித்துப்போகுமாதலால் அவன் பின்பு தரித்ரத்தில் வருத்தப்படுவான்.

தீவினையால் கேடும், நலவினையாற் செல்வமும், அவரவர்களுக்குமுன்பே விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், நடுவுநிலைமையிலிருந்து வழுவியதால் தீவினையுண்டாகிறதென் றெண்ணிப் பெரியோர் அதை மனதினிடத்திருந்து நீக்கி ஸமமாக நடக்கின்றார்கள்.

நடுவுநிலைமை யுடையவர்க்கு வறுமைவரினு மதைப் பெரியோர்களிழிவாக நினையார்கள். ஏனெனில், ஸத்யத்தினின்றும் வழுவாதபடி நடப்பவர்கட்கு வறுமை வராதென்றும், சிலவேளை வரினும் உடனே ஸூரியனைக்கண்ட பனிபோல நீங்கிவிடுமென்றும் பெரியோ ருரைத்திருப்பதி னாலேதான். இதற்கு நிதர்ஸனமென்னவெனில், ஸத்யத்தையே பொருளாகக்கொண்ட அரிச்சந்திரனை அஸத்யத்திற்குள்ளாகும்படியாக விஸ்வாமித்ரரிஷி தம்மாலானமட்டும் பற்பல துன்பங்களுக்குள்ளாக்கியும், அவன் ஸத்யத்தினின்றும் வழுவா திருந்தானென்றும், அதனாலேயே அத்துன்பங்களனைத்தும் ஸூர்யனைக்கண்ட பனிபோல நீங்கி அவன் பெருமையுங் கீர்த்தியு மடைந்தானென்றும், சொல்லியிருப்பதைவிட வேறு வேண்டுமோ ?

நடுவுநிலைமையைவிட்டு அஸத்யத்தில் புத்தியைச் செலுத்தி நடக்கின்றவனுக்கு அதனாலேயே கேடுவருமென்று நல்லோர்களுரைத்திருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால், குணவான்கள் நடுவுநிலைமையெனும் பக்ஷபாதமின்மையைக் காத்தலே பல தர்மங்களையுங் காத்தலெனக்கருதி நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

பொறையுடைமை.

பொறையுடைமை என்பது பொறுமையுடைமை. பொறுமையுடையவர்களை ஈனர் பலவாக இழிந்து பேசினாலும், பூமிதேவியைப்போல பொறுத்துக்கொண் டிருப்பார்களேயல்லது கோபித்து ஈனவார்த்தைகளைச் சொல்லார்கள்.

வந்த விருந்தினரை நீக்கிவிடுதல் தரித்ரத்தில் தரித்ரமெனச் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல அறிவில்லாதார் செய்த தீங்கைப் பொறுத்தல் வல்லமையில் வல்லமையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பிறராலுண்டாகுங் கெடுதியைப் பொறுத்துக்கொள்ளாமல் அவர்களுக்குத் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றவர்கள் எவ்வளவு சிறந்தவர்களாக விருந்தாலும், அவர்களை நல்லோர்கள் கண்யமாகக் கொள்ளார்கள். அக்கெடுதியைப் பொறுத்துக்கொண் டிருப்போர்களையோவென்றால், மிகவுங் குணவான்களாகக் கொள்வார்கள். ஏனெனில் 'பொறுமை கடலினும் பெரிது' என்று கூறப்பட்டிருப்பதினாலேதான்.

ஒருவன் மற்றொருவனுக்குத் தீங்கு செய்தால் அவனதைப் பொறுக்காமல் அதற்குப் பதிலாக மற்றொரு தீங்கை விளைவித்து அவனை நாசமுறும்படி செய்வதில் பிரயோஜனமென்ன? நாம் நினைத்தபடி செய்து முடித்தோமென்கிற ஸந்தோஷந்தானே? நமக்கு அபகாரஞ் செய்தவனுக்கு நாமும் பிரதி யபகாரஞ்செய்தோமென்கிற திருப்தியுமுண்டோ? ஆனால் இவ்விரண்டும் நல்லோர்களுக்குரிய நன்மைகளல்லவே. ஆதலால் இத்தன்மை யுடையவர்களை நல்லோர்கள் பழிப்பார்களென்பதையும், ஒன்றுக்குப் பிரதியாகச் செய்யப்படும் அபகாரமும் பாதகந்தான் என்பதையும் கருதிப் பொறுமைகொண் டிருக்கவேண்டும்.

துன்மார்க்கருடைய வாயிற் பிறக்குங் கொடிய சொற்களைக் கேட்டும் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கும்படியான குணவான்கள் இல்லறத்தில் வாழும் லௌகிகராக விருந்தாலும், அவர்கள் துறவறத்தில்வாழும் முனிவர்களைப் பார்க்கிலும் சிறந்தவர்களாவார்கள்.

ஆகாரம் நித்திரை பயம் முதலாகியவைகள் மிருகங்களுக்கும் மனுஷ்யருக்கும் ஸாமான்ய தர்மமாக விருக்கின்றன; ஆனால் மனுஷ்யருக்கிருக்க வேண்டிய விசேஷகுணங்களென்னவெனில், யுக்தா யுக்தங்களைப் பகுத்தறியும் அறிவும், அதனாலுண்டாகும் பொறுமையுந்தானே.

ஒருவன் சாந்த்ராயணம் முதலிய மஹா விரதங்களைப் புரிந்து உண்டி சுருக்குதல் முதலான வருத்தங்களைப் பொறுத்தா

னும், பிறராலுண்டாகுந் தீமைகளைப் பொறுக்காவிடின் அவனுக்குப்பெருமையில்லை. அவைகளைப் பொறுக்கத்தக்கவனேனெனில், யாதொரு விரதத்தையு மியற்றுவிடினும், பெருமையடைவான்.

உலகத்தில் பொறுமை யென்பதுதான் பல நற்குணங்களினுஞ் சிறந்தது. இக்குணம் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் இன்னும் பெரியோர்களுக்கும் புத்திமான்களுக்குங்கூட உண்டாயிருப்பது அரிதென்பதைக் குறித்துப் பூர்வீகர்களுரைத்த த்ருஷ்டாந்தங்கள் பலவுண்டு; ஆதலால், ஸாமான்ய ஜனங்களிடத்தில் இக்குணமிராதென்பது சித்தமே. ஆயினும் இது கொடியதல்ல; ஏனெனில், துன்மார்க்கரிடத்திலுள்ள பரநிந்தை முதலானகெட்ட குணங்களைக் குறித்து அவர்களைத் தண்டித்தாயினும் ஸன்மார்க்கத்திற்குக் கொண்டுவர முயலவேண்டியது உத்தமர்களுடைய கடமையென வுரைத்திருப்பதினாலேதான். இது தீமையிற் பொறையின்மை யெனப்படும். மேலும் உலகத்தில் சில துன்மார்க்கருண்டு. அவர்கள் துஷ்ட கார்யங்களைச்செய்து கெடுதியடைகிற ஸமயத்தில் ஸன்மார்க்கர் யாவரேனும் அவர்களுடைய நன்மையைக்கோரி நற்புத்திசொல்வார்களாயின் அதையும் நிந்தையாகக்கொண்டு பொறுமையைவிட்டுக் கோபமடைந்து அவர்களுக்கு அபகாரத்தைச் செய்கிறார்கள். ஒருவன் தனக்குச் செய்யப்படும் நன்மையைக்கூடப் பெறாமலிருப்பானாயின் அவனுடைய குணத்தை யென்னவென்று சொல்லலாம்? நன்மையிற் பொறையின்மையென்று சொல்லலாமோ? அக்குணமுள்ளவர்களுடைய அவிவேகத்துக்கு அளவுண்டோ? அதை இழித்துச் சொல்லச் சொல்லுண்டோ? அதற்குவமிக்கக் கதையுண்டோ! இல்லை. ஆயினும், தொடர்ந்து வருகிறகதை முக்யமாய் வேறு விஷயத்தைப் பற்றியதாக விருந்தாலும், அஃது இவ்விடத்தி லுரைக்கப்படுகின்றது.

அஃதாவது, ஒரு விருக்ஷத்தினிடத்து ஒரு பக்ஷி வெயிற் காலத்திற்கும் பனிக்காலத்திற்கும் சௌக்யமாக விருப்பதன் பொருட்டு ஒரு கூடு கட்டிக்கொண்டு அதில் வாஸஞ்செய்து கொண்டிருந்தது. அப்படி யிருக்கையில் நேரிட்ட மழைகாலத்தின் ஒரு தினத்தில் அந்த விருக்ஷத்தினிடமாக வந்த ஒரு வானரம் அம்மழையில் நனைந்து வருந்துவதைக்கண் டிரக்கமுற்ற அந்தப் பக்ஷி வானரத்தைப் பார்த்து ஓய் வானரமே! நீர் என்னைப் பார்க்

லும் அநேகம்பங்கதிகமான ஸ்தூலதேகத்தை யுடைத்தா யிருக்கிறீர; உமக்குக் கைகளுங் கால்களும் நன்றாயிருக்கின்றனவே; நீம் ஒரு வீடுகட்டிக்கொண்டு என்னைப்போலே ஸௌக்யமடைந்க்கலாகாதா? என்று சொல்லிய வசனத்தைக்கேட்ட அவ்வாநதை நலமென் றுணராமல் தன தறிவின்மையால் கோபங்ண்டு அப்பக்ஷியை நோக்கி நீயோ ஒரு சிறிய பக்ஷி என்னைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லலாமோவென்று உடனே அக்கூட்டைப் பிடித்திழுத்துச் சின்னாபின்னமாக்கி யெறிந்துவிட்டது. ஆதலால், அறிவிலாத மூடர்கள் நன்மையைச் சொன்னாலும் பொறார்கள்.

ஸமானமல்லாத ஒருவன் எதிரில் நின்று இழிவான புன்மொழிகளை வரம்புதம்பி வதறினாலு மதற்குச் செவி கொடாமல் பொறுமையாக விருத்தலே பெருமை. இதை யுணராமல் அவனை வெல்லவேண்டுமென்கிற கருத்துக் கொண்டவனோடு வாதிடுவோனுக்கு முன்னுள்ள பெருமையுங் குறைந்துவிடும். எப்படி குறைக்கும் இனத்தோடு குறைக்குந் தன்மைபோலே தான்.

அறியத்தக்கவைகளை யறிதலும், அடக்கத்தக்கவைகளை அடக்குதலும், அஞ்சத்தக்கவைகட்கு அஞ்சுதலும், இம்மை மறுமைக்குரிய நடைகொண் டுலகத்தை ஸந்தோஷிக்கச் செய்தலும், ஆகிய குணங்களை யுடையவர்களே பொறுமையுடையவர்களென்றும், துயரமற்ற வுலகவாழ்க்கை யுடையவர்களென்றும், முன்னோர்க ளுரைத்திருக்கிறார்கள். அறியத்தக்கவைகள் வர்ணாஸ்ரமங்களுக்குரிய தர்மங்களெனவும், அடக்கத்தக்கவைகள் ஐம்பொறிகளெனவும், அஞ்சத்தக்கவைகள் பழிபாவங்களெனவும், உலகத்தை ஸந்தோஷிக்கச் செய்தல் இல்வாழ்க்கை நெறிதவறாமல் அதிதிபூஜை முதலிய ஸத்காரங்களைச்செய்து யாவருங் களிப்புறச் செய்தலெனவுங்கொள்க.

ஆதலால், மனிதன் பொறையுடைமையென்னும் ஸ‍‍த்குணத்தைத் தனது ஆசார்யனநுக்ரஹஞ் செய்த மெய்ப்பொருளாகக் கொண்டு நடக்கவேண்டும்.

அகல்யா பதிவிரதா பங்கம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

இந்திரனின் சூழ்ச்சி.

உடல்களிரண்டும், உயிர் ஒன்றுமாய் விளங்கும் அ... கௌதமர் இருவரும், மகா சந்தோஷமுள்ளவராய் வாழ்ந்து வ... தனர். கௌதமருடைய கடுந் தவம் இந்திராதி லோகங்களை வாட்டத் தொடங்கியது. இதைக்கண்ட இந்திரன் முனிவரது தவத்தைக் கெடுக்க முயன்றான். பலவாறு யோசனை செய்தான். பின் தான் வெகு நாளாய் மனதில் எண்ணிய விஷயத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளத் தருணம் வந்தது என்று எண்ணினான்.

அநேக நாட்களாக இந்திரனுக்கு அகலிகை மேல் கண்ணுண்டு. அங்கனாமணியின் வனப்பு அவன் மனதைக் குலைத்தது. அகலிகையினது மதிவதனம் நோக்கி மனமயங்கி மானெனத் துவளும் மங்கையர் மணியை மனத்தி லிரு... மயங்கினான். கற்புக்கரசியைக் கைப்பற்றுதல் கடும்பாவம் என... கனவிலும் நினையாமல், மறந்து, அவளது பொற் குடம்போல் பூரித்து, விம்மி, நூலுமிடையே நுழையா வண்ணம் பெருத்திளந்தன பாரத்தை நினைத்து, நினைத்து ஏங்கினான். பாதவித்தான். வாடிப் பலமற்று வீழ்ந்தான். ஆடை யாபரணங்களைக் களைந்தெறிந்தான். பற்பல சூழ்ச்சிகளை விற்பனமாய் எண்ணினான். பலவாறு யோசித்தான். அவளது செவ்விதழ் வாயை ஒரு த... மேனும் முத்த மிடுவேனோ? அதரபானத்தை அமிருதம் போல் அருந்துவேனோ என்று ஏங்கினான். பளிங்கு நிகர் கபோலங்களில் எக்காலம் முத்த மிடுவேனோ! பருத்த தனங்களை இருத்தமாய் அணைந்து அனுபவியாத சிற்றின்பமும் இன்பமோ? என் இந்திர பதவியும் ஒரு பதவியோ? என் னிந்திராணியும் இவளுக்கு நிகரான ஒரு பெண்ணோ? அகலியையினது பாத தூளியும் பெறுவளோ என் னிந்திராணி? அந்தோ! என் வாணாள் எல்லாம் வீணாகின்றதே! என்று வாய்க்கு வந்த விதமெல்லாம் பிதற்றினான்.

கௌதமரது தபோ மகிமையும், அகலியையினது கற்பும் இந்திரனைப் பயமுறுத்தின. அவரது சாபம் எங்குத் தனக்கு

வந்து விட்டுமோ? எனப் பயந்தான். ஒருவேளை பெண்மணி தன்னிஷ்டத்திற்கிணங்காமல் எங்கே சபித்து விடுவளோ? என்று மிகவும் நிலை குலைந்தான்.

காமுகற்குக் கண்ணேது? வெட்கம், ஏது? முதலில் தோன்றிய பயமும் சிறிது சிறிதாக மறைந்து விட்டது. மனச் சாக்ஷியும் மாயமாய்ப் போய் விட்டது. காமப் பேய் கொண்டதனால் தைரியம் மெல்ல மெல்ல அதிகரித்தது. ஆசையோ குடிசையண்டை இழுத்தது.

நஞ்சினும் கொடிய கண்களையுடைய ஆயிழைகளின் பார்வைக்குத் தப்பியவரும் உண்டோ? மனத்தை அடக்கிய மகரிஷிகளும் மான்விழி மாதர்களின் மாய வலையில் சிக்கி மயங்க வில்லையோ? அவ்வித மிருக்க நித்தியபோக, இந்திரன் என்ன பிரமாதம்? அகல்யையினது அம்புஜ மலர்கள் போன்ற விழிகளின் கூரிய அம்புகள், இந்திரனது மார்பைப் பிளந்தன என்றால் யெனில், ஆச்சரியமா?

கௌதம பத்னியின் அழகிய வதனம் எக்காலத்தும் அவன் கண்களுக் கெதிரே நின்றது. உடலற்றவன், உடலைப்பிளந்தான். ஆதலின் "அகல்யா! அகல்யா! என் ஆருயிர்க் கண்மணீ! வனப்புமிகுந்த வனமணீ! அந்தோ! உன் விதியை என்னென்று சொல்லுவேன்? அடவியில் வசிக்கும் ஆடவனுக்கோ உன்னை அளித்தான்? பிரம்மலபி இங்ஙனமாயிற்றோ? விதியை வெல்வதே மதியின் திறமை! நானன்றோ உனக்கேற்ற மணாளன்! அரகரவென்று அலறித்திரியும் அவனோ உனக்குத் தகுந்த இன்பமளிப்பவன்? கௌதமனுக்குப் போகத்தின் அருமை என்ன தெரியும்? யோகியினிடத்திலா போகமனுபவிப்பது? ஐயோ! பெண்புத்தி பேதமை என்கிறார்களே. அதை உன்னிடத்தில் தான் காண்கிறேன். என்னைப்போன்ற போகியினிடத்தன்றோ போகமனுபவித்தல் வேண்டும். ஏகபத்னிவிரதனான அக்கௌதமனுக்கு என்ன சுகம் தெரியும்? நானோ மூவுலகங்களும் மயங்கும் அப்சர ஸ்திரீகளுட னிருப்பவன். கலவித்தொழில் முழுதும் களங்கமறக் கற்றவன். உன்னிளமைப் பருவத்தைப் பயனுறச் செய்பவன் நானே என்று அகலிகை முன்னிற்பதுபோல் நினைத்து உளறினான். தன் இருகாங்களையும் நீட்டித் தாவிப் பிடிக்கப்போனான். எதிரில் நிற்பது வெட்ட வெளிச்சமே!

சிறிதுநேரங் கழிந்தபின் மனந்தெளிந்து ஒரு சூழ்ச்சிச் செய்தான். காகம்போல் உருவங்கொண்டு கௌதமன் பர்ணசாலையண்டைவந்து கா கா என்று கதறினால் காரிருளைப் போக்கும் நல்காலனை எக்காலத்தும் மறவாக் கௌதமன் காலத்தில் பூசைசெய்யச் செல்வான். அச்சமயத்தில் நிஜவுருவங்கொண்டு நிர்மலனது பத்தினியினிடத்தில் எண்ணிய எண்ணத்தை எவ்விதத்தாலும் தீர்த்துக் கொள்ளுவோம் என்று எண்ணினான்.

பின் தான் நினைத்தமாதிரி காக்கை உருவெடுத்துப் பர்ணசாலையின் சமீபத்திலிருந்துகொண்டு கா கா என்று கத்தினான் இந்திரன்—ஒருமுறை, இருமுறை, மும்முறை கத்தவே, அயர்ந்து துயில்புரிந்த அண்ணல் எழுந்தான். காக்கை கத்தவே பொழுதும் விடிந்தது என்றெண்ணி தன் ஜபதபங்களுக்கு வேண்டிய கருவிகளை யெடுத்துக்கொண்டு கதவைத்திறந்தால் எங்கும் இருள் மயமா யிருந்தது—சுக்கிரோதயமுமில்லை. இந்திரனின் தந்திரம் என்ன தெரியும்—இவருக்கு? தன் கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்ய குளக்கரைக்குப் புறப்பட்டார்.

இந்திரனே மாசற்றோன் வெளியே செல்லக் கண்டான். ஆனந்தங்கொண்டான். மனம்பூரித்துக் குதித்தான், தன் மதியை வியந்தான். விதியை வென்றேன் என நினைத்தான். மாதர்மணியை எவ்விதத்தும் அடைவேன் எனப் புகன்றான். மார்போடணைத்து மகிழும் வேளைவந்தது என மகிழ்ந்தான். கூத்தாடினான். மாந்தளிர்மேனியாளே! நுண்ணிடை ஏந்திழையே! உனக்கேற்ற நாயகன் இதோ காத்திருக்கிறேன்—பொன்னின்மணியே! பூங்குழல்மங்கையே! மின்னற்கொடியே! பின்னற்சடையாளே! கிள்ளைமொழியாளே! இதோ வந்தேன் கிழவன் செல்லட்டும்—செல்லட்டும்—சற்று பொறு. சற்று பொறு. உனக்கு நல்லகாலம் இதோ வந்துவிட்டது. "உன் பாக்கியமே என் சிலாக்கியம்" என்று நினைத்து நினைத்துக் கூத்தாடினான்.

வரும் விதி யாருக்குத் தெரியும்? தன் மோக மயக்கத்தினால் பரமயோகியான கௌதமருக்கு இணையற்ற அபராதத்தைச் செய்வதைச் சிறிதேனும் நினைக்கவில்லை. கேடுவரும்போது மதி கெட்டுவரும்.

மூன்ருவது அத்தியாயம்.

குளக்கரைமீது.

மேலே கூறியவண்ணம், கௌதமர் வெளியில்வந்து ஊரிருளையுங் கவனியாமல் வழக்கப்படி கைகால்சுத்தி, தந்ததாவன முதலியவைகளைசெய்து, விபூதியணிந்து, மடி ஸஞ்சி, பஞ்சபாத்திர உத்திரணி, மான்தோல், தர்ப்பை, சமித்து, முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு குளக்கரைக்கு வந்துசேர்ந்தார். காமக்குரோதங்களைவென்ற முனிசிரேஷ்டர் அக்குளத்தில் ஸ்நாநமாடி, புனிதமாகிப் பங்கயக்கண்ணனைத் தன் இருதய பத்மத்திலிருத்தி, முக்குணத்திற்கும் முதல்வனை, ஆதிதேவனை நோக்கித் தியானிக்கலானுர். கார்மேகவண்ணனே! கருணைக்கடலே! விராட்புருஷனே! யோகினும்பதயே! நாரணனே! பரமபுருஷனே என்று பலவாறு தோத்தரித்தார். பொய், கொலை, களவு, காமம், பொருமையையே குடியாய்க்கொண்ட இவ்வுலகத்தை மறந்தார். பரமபுருஷனது பாதாரவிந்தத்தை நாடினுர். ஆனந்தக்கூத்தாடினுர். அடைந்தேன் ஜன்மசாபல்யம்! பெற்றேன் முக்தி! அடைந்தேன் மானிடனுய்ப் பிறப்பதின் பலனை! என்ருர். உரக்கக் கூச்சலிட்டார். ஏகநிஷ்டராய் விளங்கினுர். மௌனியானுர். எங்கு நோக்கினும் பரமனது வடிவமாய்த் தோன்றியது உலகம்.

என்ன ஆச்சரியம் உலகத்தின் மாயை! யோகியான கௌதமர் மாயா உலகத்தைவென்று மறந்து பரமனை நினைத்து ஆனந்தக்கூத்தாடி மனமடக்கி சமாதியிலிருக்க, பதிவிருதா சிரோமணியான கௌதம பத்தினியோ, மாயையால் மயங்கி, தன் கணவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை மறந்து, மனத்தையடக்காமல் இந்திரனுடன்கூடி, ஆடி, அடைந்தேன் ஜன்மசாபல்யம்! பெற்றேன் முக்தி! அடைந்தேன் பிறவிப்பயனை இன்றே! அனுபவித்தேன் இன்பத்தை! விளையாடினேன் ஆனந்தக்கடலில்! என்று இந்திரிய வயப்பட்டு மயங்கி, மெய் மறந்திருப்பதைக் காண உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் தாம் அனுபவிக்கும் சுகமே சுகம் எனவும், உண்டதே சுகம், கண்டதே காக்ஷி என்பது உலக மாயையின் இயல்பு என்பதும், மாயையை வெல்வது எளிதன்று என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

இத்தருணத்தில் சூரியன் மெல்ல மெல்ல உதயமானுன். முனிசிரேஷ்டரின் சமாதியோ இன்னும் கலையவில்லை; தவம்புரிகின்ருர். குளத்திலுள்ள கமலமலர்கள் எல்லாம் தம்பதியைக்

கண்டதினாலோ, அல்லது பாமனைக்கண்ட பக்தனது இருதயம் போலோ, அல்லது குணம் நிரம்பிய பரமபக்தன் ஆடிய ஸ்நாநத்தின் பயனாலோ, தம் இதழ்களை மலரவிரித்து, "வெகுகாலம் காதலனைப் பிரிந்து வாடி வதங்கி நற்சுவையற்று நல்லுடம்பின்றிக் கனக்கவலையுற்று, மனம் புண்ணான ஓர் இளமடந்தையாங் கற்புக் காசி, அகன்ற நெற்றியும், பரந்த கண்களும், உயர்ந்த தோள்களும், திரண்ட புஜங்களும், விரிந்த மார்பும், பொன்னிறமேனியும், பரதாரச் சோதரனுமான தன் காதலன், வெகுநாள் விட்டுப் பிரிந்து, திரவியம் மெத்தக்குவித்துத் தன்னுருயிர்க் காதலியாந் தன்னை நினைத்துத் தேடி வருவதைக் கண்டவுடன் காதலனைக் கூடி முத்தமிட ஆவலோடு மனங்களித்து முகமலர்ந்து எவ்வாறு நிற்பளோ அவ்விதமே விளங்கி நின்றன.

வெண்ணிறங்கொண்ட அல்லிமலர்கள் யாவும், நலந்திகழ் நெடியவாட்கண் வஞ்சி நுண்ணிடையாள் ஒருத்தி யௌவனப் பிராயத்தே அனங்கனின் மலர்க்கணைக்கு வசமாகி, அதிக விரகங் கொண்டு, தன் கொழுநனது லீலைகளுக்கும் தணியா மோகத்தினால், கற்பெனும் அணிகலத்தை விரகதாபத்திற்கு அடிமையாக்கித் தன் மீது காதல்கொண்ட மற்றோர் ஆடவனிடத்தே மனதைச் செலுத்தி, கொண்ட கணவனில்லாத சமயத்தே அவனுடன் ரமித்து, மனமகிழ்ந்து மதனலீலையே பெரிதென நினைத்து, மலர்மிகுந்த மஞ்சத்திலிருந்து, அவனை கார்மேகவண்ணனே! யெனத் துதித்துச் சிரித்துக் கொஞ்சிக்குலாவி கிளியென மொழிந்து கலவிகள் பலவும் நலமுடன்செய்து கானத்திடையே களிவுடன் துள்ளிவிளையாடும் மானைபோல் மகிழ்ந்திருக்கும் சமயத்தில், கொண்ட கணவன் கண்டுகொள்ளப் பண்டைய நினைவைப் பாங்குடன் நினைத்து, அங்கமதிளைத்து ஆருயிர் வெறுத்து மனமிகக் கலங்கி, மதிவதனஞ்சுருங்கி அச்சமது பெருக, நாவது உலர, நளின்மலர்த் தேனேவெனும் உடலது கருகி, ஒளிமழுங்கி ஒடுங்கிய நங்கைபோலோ அன்றி, மார்பதகன்று, நறுமலர் மாலை சூடி, ஜில்பா குடுமியுடன்கூடி, திவ்விய திலகம் பரந்த நெற்றியில் குருகுரோன் றணிந்துப் பாவையர் மயங்கக் கோதையர் குலுங்கத் தூய்யவாடை அரையிலணிந்து கையில் பிரப்பு பிடித்து நறுக்கு மீசையும் கிறுக்குச் சடாவும் நன்குதுலங்க தெருவுகடோறும் ஷோக் நடையுடன்கூடிச் சீட்டி அடித்துப் பாவையர்காணப் பல பல செய்துப் பேதைமாதர் மனதைப் பறித்திடும் பாபியாம் இளங்

ளை யொருவனைக்கண்டு மயங்கி கருத்தழிந்த அபலையொருவள், ிருள் மூடியதென்றும், கணவன் காணுன் என்றும் எண்ணி, ிதரைக்கண்டால் மனமது கலங்கி ஆசையோர் பக்கம்இழுக்க, சமோர் பக்கம் இழுக்க கள்ளநாயகன் சொல்லும் இனிய ிகளை இடையிடையே நினைத்து தன்னழகைத் தானறியாது ி, அவனுரைக்கும் அத்தனையும் மெய்யென நம்பி, தான் ா! அப்ஸரஸ்திரீயோ! கந்தர்வமாதோ! கமலமலர்த் ியோ? அன்றி நாககன்னியோ! நாட்டினர் மெச்சும் நள பத்தினியோ! இவர்களில் யார்தாமோ எனக்கு நிகராவர் என்று எண்ணிப் பண்டைவிளையால் அப்புருடனைக் கண்டு புன்சிரிப்புகொண்டு அங்கம் பூரிக்க அளகபாரம் அவிழ்ந்தாட, தாம்பூலந் தரித்து தலையதுவணங்கி, அங்கமுழுதும் அடைக்கலம்செய்து நீயே கதியெனவும், நிமிஷமும் பிரியேன் எனவும், பாவியாம் பதி பழிவாங்குகிறுன் எனவும், பலபல வியம்பிப் பின்னும், "உன் சுகந்தான் உண்மைச் சுகம். உற்ற கணவன் முற்றுஞ் செய்யான். பட்டதுபோதும் அப்பாவி மகனுடன்! இட்டதெய்வம் நீயேயன்றோ! என்னை மறவாய் இயமனறிய! உன்னை மறப்பது ஒரு காலுமில்லை" என்று பிதற்றிச் சிறிது சிறிதாகப் புருஷனை வெறுத்து, கள்ளநாயகன்மீது காதல் பெருக்கித் துள்ளித்திரிந்து, திரவியம் முழுதுங் கொள்ளையிட்டுக் கூடிக் குலாவித் திரியுங் காலத்தில், கள்ளப் புருடன் அவ்வளவு பணத்தையும் மெல்ல மெல்லக் கொள்ளைகொண்டுப் பின் நம்பிவந்த நங்கையை நாட்டினில் கண்டோர் நகைக்கக் காரியுமிழவிட்டுப் பின்னையோர் நங்கையைக் கொண்டிருக்குங்கால், பதியை வெறுத்துப் பரபுருடனை நம்பிய இப்பாவி, நாட்டோர் நகைக்க, நாதன் வெறுக்க, நாதியற்றுப் பேதையாய் நலங்கெட்டுத் தெருவினில் அலையும் சமயத்தே பண்டைய புத்திப் பரிவுடன்தோன்ற, மனம் உருகி, உடல்வாடி, வனப்பு அழிந்து வன்மை குறைந்து உடலைச் சுருக்கி உள்ளே யடக்கும் ஆமைபோல் அவ்வளவு கஷ்டங்களையும் மனத்தேயடக்கி மேனிவதங்கித் தயங்கும் நாரிபோலே காணப்பட்டன.

அன்னப்புட்கள் இரைதேடி அங்குமிங்கும் உலாவித் திரிந் பசிய மரங்களின் சாயல்கள் பளிங்குபோன்ற அக்குளத் காணப்பட்டன. இளஞ் சூரியனது அழகிய கிரணங்கள் லகளின்மீது நின்று கூத்தாடின. நீர்வாழ் பறவைகள் சில தம்

வயிறே பெரிதென நினைத்துச் சுயநலங்கொண்டு ஒற்றுமை யழிக்கும் சில பாதகர்கள்போல் சுற்றித் திரிந்தன. பின் சில புட்கள் தன்னலம்மறந்து, பரோபகாரத்திற்கெனவே உட டுத்தப் பாலன், லோலன், பரமதயாளன் பச்சையப்பன் தன்னினத்துடன்கூடி, இரைதேடித் திரிந்தன. "சிறியோ காப்பதே பெரியோரின் தர்மம்" என்பதுபோல் தம் களுக்கு இரைதேடி அளித்த பக்ஷிகளும் பல காணப்பட்ட

வரும்.

சுப்பிரமணிய ஐயர், கடக்.

சுகாதாரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

போஜன நேரங்கள்.

நாம் சாப்பிடுகிற போஜனம் சரிவர ஜீரணமாகிறதற்குச் சராசரி மூன்றுமணி நேரஞ் செல்லும். போஜனம் ஜீரணமான பின்பு நமது வயிறு சராசரி இரண்டுமணி நேரமாவது இளைப் பாற வேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஆகையால் ஒருதடவை போஜனஞ் செய்தபின் குறைந்தது ஐந்துமணிநேரஞ் சென்ற பின்தான் இரண்டாந்தடவை போஜனம் பண்ணவேண்டும். உத யம் 9-மணிக்குக் காலைச் சாப்பாட்டையும், 2-மணிக்கு மத்தியா னச் சாப்பாட்டையும், இராத்திரி 7-மணிக்கு இராச் சாப்பாட் டையும் செய்து, 10-மணிக்குப் படுக்கைக்குப் போகிற வழக்கம் சுகத்திற்கு மிகவும் ஏற்றது. தேகமுயற்சி அல்லது மனோமுய ற்சி அதிகமில்லாதவர்களுக்கு இரண்டுநேரச் சாப்பாடு போது மானதா யிருக்கும். இராச்சாப்பாடு சற்றுக் குறைவா யிருப்பது உத்தமம். அது படுக்கப்போகிறதற்கு இரண்டு அல்லது மணி நேரத்திற்கு முன் ஆயிருந்தால் சுகத்திற்கு அநுகூ யிருக்கும்.

பின்வரும் அட்டவணை பலவகைப் போஜனபதார்த்தங்கள் ஜீரணமாகும் நேரங்களைக் காட்டுகின்றது.

போஜனபதார்த்தங்களின் பெயர்கள்.		மணி நேரம்.	நிமிஷ நேரம்.
உருளைக்கிழங்கு	...	3	0
அவித்தப்பயறுகள்	...	3	0
அரிசிச்சோறு	...	1	0
ஜவ்வரிசி	...	1	30
டாபியோக்கா (Tapioca)	...	2	0
கோவீஸ் (Cabbage)	...	3	0
காரொட்கிழங்கு (Carrot)	...	3	15
கோதுமைரொட்டி	...	3	30
நெய்	...	3	30
காய்ச்சினபால்	...	2	0
பச்சைப்பால்	...	2	15
பால்கட்டி (Cheese)	...	3	30

உதயபோஜனம் எப்படி யிருக்கவேண்டுமென்றால் பகலைப் போல் இராத்திரியில் சாப்பிடுகிற வழக்கமில்லாததினால் உதயத்தில் தேகஞ்சோர்ந்து போயிருக்கும்; ஜீரணக்கருவிகள் பலவீனப்பட்டிருக்கும். மேலும் நித்திரை சமையத்தில் தேகத்திலிருந்து அதிகமான நீர் வேர்வையாக வெளியே கழிந்துபோகின்றது. ஆகையால் நித்திரையைவிட் டெழுந்திருந்தவுடனே பலமான கனத்த போஜனங்களினால் வயிற்றை நிறப்புகிறது நல்லதல்ல. இலேசானதும் சோர்ந்துபோயிருக்கிற தேக இந்திரியங்களை ஸ்திரப்படுத்தத்தக்கதும் இராத்திரியில் வேர்வையினால் போய் விட்ட நீரைத் திரும்ப தேகத்திற்குச் செலுத்தத் தக்கதுமான காப்பித்தண்ணீர், தேத்தண்ணீர், நொய்க்கஞ்சிகள் முதலானவைகளே அதிகாலையில் சாப்பிடுவதற்கு ஏற்ற போஜனங்கள். பின்பு நேரஞ் செல்லச் செல்ல வயிறுபலப்பட்டு சுறுசுறுப்புள்ளதாகுமாகையால் பின்னேரங்களில் பலமானதுங் கனத்ததுமான போஜனங்களைச் சாப்பிடலாம். பின்னேரங்களில் சாப்பிடவேண்டிய போஜனத்தின் தன்மையும் அளவும் அந்தந்த ஆள்செய்கிற தேகமனோ உழைப்புகளுக்குத் தக்கனவாயிருக்கவேண்டும். அதிக பலமுள்ள போஜனங்களைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் அவைகளுக்குத்

தகுந்தபடி தேகமுயற்சிகளைச் செய்தால்தான் தேகத்திற்குப் பலமும் சுகமும் இன்பமு முண்டாகும். அப்படிக் கில்லாவிட்டால் பலத்த போஜனங்களால் அஜீரணமும் அதனாலுண்டாகும் பலவியாதிகளும் தொந்தரவுகளுந்தான் நேரிடும்.

சிலருக்கு ஜீரணத்தொழில் அதிசீக்கிரமாக நடக்கும்; சிலருக்கு அது வெகு தாமதப்படும்; ஆகையால் அதிசீக்கிர ஜீரண சக்தியை யுடையவர்கள் சிறிது அளவாய் ஒருநாளில் 3-அல்லது 4-பொழுது சாப்பிடலாம்; தாமதமான ஜீரணக் கருவிகளை யுடையவர்கள் போதுமான அளவாய் 2-பொழுது சாப்பிட்டால் போதும்.

சிலர் சாயங்கால வேளைகளில் பலத்த போஜனங்களைச் சாப்பிட்ட சிறிது நேரத்திற்குப்பின்பு காப்பி அல்லது தேத்தண்ணீரைச் சாப்பிடுகிறார்கள். இது நல்ல வழக்கமல்ல. இதனால் சாப்பாட்டின் ஜீரணந் தடைபட்டு அஜீரணக்குறிகளும் வாய்வு உபத்திரவமும் இராவேளையில் நித்திரைக் கெட்டுப்போதலும் மறுநாள் உதயத்தில் நல்ல பசியின்மையும் சம்பவிக்கும்.

போஜனத்தின் வேற்றுமை.

வேற்றுமையான சாப்பாட்டின்மேல் யாவருக்கும் இயல்பாயுண்டாகிற விருப்பம் சரீரசுகம் நடந்தேறுவதற்கு அநுகூலமான பிரமாணமே யல்லாது வேறல்ல. ஒரேவகையான சாப்பாட்டை எப்பொழுதுஞ் சாப்பிட்டுவந்தால் தேக இந்திரியங்களெல்லாம் கொஞ்சகாலத்திற்குள் சோர்வடைந்து தங்கள் தொழில்களைச் சரியானபடி நிறைவேற்ற ஏலாமற் போகும். இதனால் தேக சுகத்திற்குக் குறைவு நேரிடும். ஆகையால் கூடியவாறு போஜனங்களை வேற்றுமைப் படுத்திக்கொண்டே வரவேண்டும். பலவகை வேற்றுமையான போஜன பதார்த்தங்களைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள இடமில்லாவிட்டாலும் ஒரேவித பதார்த்தங்களைக் கொண்டு பலவித பக்குவங்களைச் செய்து போஜனத்தில் வேற்றுமை யுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; வேற்றுமையான போஜனங்களை உட்கொள்ளுகிறதினால் தேக சுகத்திற்கு அவசியமான பலவகைச் சத்துக்களும் சரீரத்தில் போய்ச் சேருவதற்கு இடமுண்டாயிருக்கும்.

போஜனகாலத்தில் கவனிக்கவேண்டிய காரியம்.

வாயிலுள்ள உமிழ்நீர் போஜனத்தை ஜீரணிக்கச் செய்கிற விசேஷித்த கருவியாகையால் ஒவ்வொருவரும் போஜனபந்தியில் போதுமான நேரமிருந்து போஜனத்தை நன்றாய் மென்று அது உமிழ்நீரோடு சரிவரக் கலந்தபின்தான் அதை விழுங்கவேண்டும். ஜெர்மானிய தேசத்தினர் போஜனத்தை மிகவும் மெதுவாகச்சாப்பிடுகிறவர்கள். அப்படியே அவர்கள் அதிக தேக சுகமுள்ளவர்களாயு மிருக்கிறார்கள். நமது தேசத்தினருள் அநேகர் சோறு முதலிய போஜனங்களை நன்றாய் மெல்லாமல் சடுதியாய் விழுங்கிவிடுகிறார்கள். இது தீமையான வழக்கம்.

சாப்பிடுகையில் படிப்பு முதலிய மனோமுயற்சிகளைச் செய்கிறது ஜீரணத்தைக் கெடுக்கும். போஜன பந்தியில் மனதுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குஞ் சம்பாஷணை ஜீரணத்திற்கு அநுகூலமானது. சாப்பிட்டவுடனே கடினமான தேகவுழப்பை அல்லது மனோமுயற்சிகளைச் செய்கிறது ஜீரணத்தைத் தடைபண்ணும். சாப்பிட்டவுடனே சற்றுநேரம் நின்றுகொண்டிருக்கிறது, அல்லது மெதுவாகச் சிறிது உலாவுகிறது நல்லது.

சமையல் பாத்திரங்களைப்பற்றிய சில குறிப்புகள்.

நமது தேசத்து ஜனங்கள் சமையல் முதலான வேலைகளுக்கு உபயோகிக்கிற பாத்திரங்களில் அநேகம் சுகவீனத்தை யுண்டாக்கத் தக்கவைகள். ஈயபாத்திரங்கள் யாதொரு தீங்குமற்றவையென்று ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். இவைகள் மற்றப் பித்தளை தாம்பிரப்பாத்திரங்களைப்போல ஜனங்களுக்கு உடனே தீங்கு செய்யாமல் நாளடைவாய்த் தேகத்தில் விஷத்தைச் சேர்த்து வெகுகாலத்திற்குப் பின்பு கொடிய ரோகங்களை யுண்டாக்குகின்றன. ஆகையால் ஜனங்கள் அவ்வியாதிகள் தாங்கள் வெகுகாலமாய் உபயோகித்துவந்தஈயப்பாத்திரங்களாலுண்டாயினவென்று அறியாதே போகிறார்கள். ஈயவிஷத்தால் வரும்நோய்கள் கொடிய வயிற்றுநோவு, கால்கை வழங்காமல் போகிற ஒருவகை வாதநோய் முதலானவைகளே. காரீயமென்பது தான் சரியான ஈயம். சுயம்பான வெள்ளீயமானது தகரந்தான், தகரத்தகடுகளானவை இருப்புத்தகடுகளின் மேல் வெள்ளீயம் அல்லது, தகரமென்கிற உலோகத்தைப் பூசுவதினாலுண்டாகின்றன. பாத்திரங்

களுக்கு ஈயம் பூசுதல் அல்லது கலாய் பூசுதலென்பது வெள்ளீய மென்கிற தகரத்தைப் பூசுதலேயன்றி வேறல்ல. சுயம்பான வெள்ளீயம் அல்லது தகரமானது விஷத்தை யுண்டாக்கத்தக்க தல்ல. ஆனால் பாத்திரங்களைச் செய்வதற்கும் பாத்திரங்களுக்கு ஈயம் பூசுவதற்கும் உபயோகிக்கிற வெள்ளீயமென்கிற தகரத்தில் பின்னுக்குக் கொடிய விஷத்தை யுண்டாக்கத்தக்கக் காரீயம் சில வேளை கலந்திருக்கும். கலப்பான வெள்ளீயத்தினால் செய்யப் பட்ட பாத்திரங்கள் தீமையை யுண்டாக்கும். ஆகையால் சகல விதமான ஈயப்பாத்திரங்களையும் ஈயப்பூச்சுப் பாத்திரங்களையும் முற்றிலுங் கையாடாமலிருப்பது சுகத்திற்கு அநுகூலமான காரி யம். பித்தளை தாம்பிரப் பாத்திரங்களினா லுண்டாகும் கொடிய விஷத்தைப்பற்றி எல்லாருக்குந் தெரிந்திருக்கும். இவைகளைச் சிறிதேனும் உபயோகிப்பது நல்லதல்ல.

பிள்ளைகள் விருதாப்பியர்களுடைய போஜனத்தைப்பற்றி.

பிள்ளைகளுடைய போஜனம் இரண்டு தன்மைகளை யுடைய தா யிருக்கவேண்டும்.

1 மசாலை முதலிய சம்பாரங்கள் சேர்ந்த கார சாரமுள்ள போஜனங்களை அதிகமாய்ப் பிள்ளைகளுக்குப் கொடுக்கக்கூடாது; இவைகளால் பிள்ளைகளின் நுட்பமான ஜீரண இயந்திரங்களுக் குச் சேதங்கள் நேரிடும்.

2 பிள்ளைகளுடைய போஜனம் இலகுவாய் ஜீரணமாகத் தக் கதா யிருக்கவேண்டும். அவர்கள் தீவரமாய் வளருகிறார்களென் றாலும் அவர்களுடைய ஜீரணக்கருவிகள் நுட்பமும் உறுதி யற்ற வைகளுமா யிருக்கிறபடியால் கடினமான பதார்த்தங்களை அவர்க ளுக்குக் கொடுத்தால் அவைகள் ஜீரணமாக மாட்டாவாம். இரத் தத்திற்கும் மாம்சத்திற்கும் அவசியமான சத்துக்களை அதிகமாய் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற போஜனபதார்த்தங்களையே முக்கிய மாய்ப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவர வேண்டும். பால், கோது மைரொட்டி முதலியவைகள் பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் பிரயோசன மானவை. இவைகளோடு அரிசி முதலிய மாச்சத்துள்ள போஜனங்களை மிதமாய்ச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பிள்ளைகளு க்கு வெண்ணெய் அல்லது நெய் அதிக பிரயோசனமா யிருக்

கும். இறைச்சியோடு சேர்ந்த கொழுப்பானது சிறு பிள்ளைகளுக்கு ஜீரணமாக மாட்டாது.

பிள்ளைகள் சாப்பிடு நேரங்களை ஒரு ஒழுங்குபடுத்தி அந்த ஒழுங்கின் பிரகாரமாகவே அவர்கள் போஜனஞ் செய்யும்படி செய்யவேண்டும். மேலும் அவர்கள் சாப்பிடும்பொழுதெல்லாம் படபடப்பின்றி மெதுவாய்ச் சாப்பிடும்படிச் செய்யவேண்டும். பிள்ளைகளுடைய சாப்பாட்டு விஷயத்தில் திட்டமான ஒழுங்கில்லாவிட்டால் அவர்கள் மிதமிஞ்சி சாப்பிடுவார்கள்; அல்லது போதுமானபடி சாப்பிடமாட்டார்கள் இந்த ஏதுக்களால் அவர்களுக்குப் பல தொந்தரவுகள் நேரிடும். பிள்ளைகள் நாளொன்றுக்கு எத்தனை நேரம் சாப்பிடவேண்டுமென்றால், 4 வயதுக்கு உட்பட்ட பிள்ளைகள் 3-மணிநேரத்திற் கொருதரமாக 5 அல்லது 6 தரம் சாப்பிடலாம். 15 அல்லது 16 வயதுக்குள்ளான பிள்ளைகள் 4 மணிநேரத்திற் கொருதரமாக 4 தரம் சாப்பிடலாம்.

விருத்தாப்பியரின் ஜீரணக்கருவிகள் பலவீனமுள்ளவைகள். இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் சிறுபிள்ளைகளுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்களாகையால் சிறுபிள்ளைகளைக் குறித்து சாப்பாட்டின் தன்மையைப்பற்றி மேலே சொல்லப்பட்ட குறிப்புகள் விருத்தாப்பியருக்கும் பொருந்தும். ஆனால் சிறுபிள்ளைகள் எவ்வளவிற்கு வேகமாய் வளருகிறார்களோ அவ்வளவிற்கு விருத்தாப்பருடைய தேக இந்திரியங்களெல்லாந் தேய்ந்து குறைந்துகொண்டே வருகின்றன. ஆகையால் விருத்தாப்பியருடைய ஜீரணக்கருவிகளின் கூர்மை தேய்ந்து மங்கிப்போயிருக்குமானதால் அவைகள் ஜீரணத்தொழில்களை நடத்துவதில் சோர்வடையும். இதினிமித்தம் அவர்களுக்கு ஜீரணத்தொழில் ஒருவாறு நன்றாய் நடப்பதற்கு மசாலை முதலிய சம்பாரங்களினால் கார சாரமேற்றப்பட்ட போஜன பதார்த்தங்கள் அவசியம். ஆனபடியால் சிறுபிள்ளைகளுக்குப் பாலில் சர்க்கரை கலந்து கொடுத்தால் விருத்தாப்பியருக்கு அதில் கொஞ்சம் உப்பையும் மிளகுத் தூளையும் சேர்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு கார சாரமுள்ள குழம்புகள் அவசியமாயிருக்கும். மேலும் அவர்களுடைய ஜீரணக்கருவிகளின் பலவீனத்தினிமித்தம் திராட்சரசம், சாராயம் முதலியவைகளை மட்டாகப் பிரயோகித்து வந்தால் பிரயோஜனமாயிருக்கும்.

(வரும்)

ஒரு லோபி.

எச்சிற்கைக்கொண்டு காக்கை விரட்டாத பரமலோபி ஒருவன் இருந்தான், அவன் இறந்தபின் அவனை நரகலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகையில், வழியில் ஓர் ஆறு குறுக்கிட்டது. அங்குச் சேரும் பாபிகளெல்லாம் அந்த ஆற்றைக் கடத்திவிடும்படி வைத்திருக்கிற ஓடக்காரனுக்கு ஒரு காசு கொடுத்து அக்கரை செல்வது வழக்கம். அந்தப் பிரகாரம் ஓடக்காரன் மற்றவர்களிடத்திலெல்லாம் காசு வாங்கிக்கொண்டு, இந்த லோபியினிடத்து வந்து காசு கேட்டான். அதற்கு அவன், நமக்குத்தான் நீந்தத் தெரியுமே, பின்னை ஏன் இந்த ஓடக்காரனுக்குக் காசு வீணாய்க் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லி, திடீரென்று நதியிற்பாய்ந்து, அங்குள்ளவர் என்ன தடைசெய்தாலும் பின்வாங்காமல் நீந்தி அக்கரை சேர்ந்தான். இந்தச் செய்தி நரகவாசிகளுக்கு எட்டினவுடனே அங்குப் பெரிய அமளியுண்டாயிற்று. பாதாளலோக வரும்படிக்கு இடையூறுண்டாகத் துணிகரத்துடன் இவ்வளவு பெரிய குற்றஞ்செய்த இந்தத் துராத்மாவுக்கு என்ன தண்டனைசெய்யலாம்? மலையுச்சியிலிருந்து தலைகீழாக உருட்டலாமா? கையும் காலும் சங்கிலிகளாற்கட்டி நித்திய இருளிற் போடலாமா? இயந்திரத்தில் வைத்துத் திரிக்கலாமா? எது இவனுக்கு ஏற்ற தண்டனையாமென்று அங்குள்ள நியாயாதிபதிகள் ஆலோசித்தார்களாம். அதில் ஒருவர் எழுந்துநின்று, இந்த லோபியினுடைய குற்றத்துக்கு இவ்வெல்லாம் போதா. இவன் மனதுக்கு அதிக வேதனையுண்டுபண்ணத்தக்க கொடிய தண்டனை ஒன்றுண்டு. அஃதென்னவெனில், இந்த லோபியைப் பூலோகத்துக்கு அனுப்பி அங்கே இவன் சேர்த்துவைத்த ஆஸ்திகளையெல்லாம் இவன் பிள்ளைகள் அழிக்கிறதை இவன் கண்ணாரக்காணச் செய்வதேயாம் என்றார்.

இதனால் லோபியின் மனதுக்குத் தன் பொருள் செலவழிக்கிறது போலத் துன்பமான விஷயம் வேறொன்றும் இல்லையென்பது பெறப்படுவதாம்.

விளைந்த கதிர் - சாவியான கதிர்.

விளைந்த தானியக் கதிர் தன்னில் நிறைந்திருக்கும்; விளைந்த தானிய மணிகளின் பாரத்தினால் தாழ வளைந்துகிடக்

தும். இவ்வாறே போந்த அறிவுடையவர்கள் தங்களை உயர்த்திக்கொள்ளாமல் எப்பொழுதும் தாழ்மையாகவேயிருப்பார்கள். விளையாத அல்லது சாவியான கதிர்களோ நிமிர்ந்துநின்று, விளைந்த கதிர்களுக்கு மேலாகத் தங்கள் தலைகளை உயர்த்திக்கொண்டு காற்றினால் அங்குமிங்கும் அசைந்து சப்தித்துக்கொண் டிருக்கும். இவ்வாறே அல்ப அறிவையுடையவர்கள் வெற்றோலையைப் போல் சலசலப்பு மிகக்காட்டி இறுமாந்து திரிகின்றார்கள்.

வைத்தியனும் பணக்காரனும்.

செல்வச் செருக்குள்ள ஒருவர் பேர்ப்போன ஒரு வைத்தியரிடத்தில், "நீர் வைத்தியஞ் செய்துகொண்டு வரும் ஐசுவரியவான்களுக்குள் அநேகருக்கு நீர் கொடுக்கிற மருந்துகளினால் பெரும்பான்மையும் பிரயோஜனமுண்டாகாமல் போவதேன்?" என்றுகேட்டார். அவ்வைத்தியர், "பொதுவாய் எளியவர்களுக்குள்ளும், போஜன முதலியவற்றை மிதமாய்ச் சுகிக்கிறவர்களுக்குள்ளும் என் மருந்துகள் மிகுபயன்படுகின்றன. ஆனால் செல்வச்செருக்குள்ளவர்களுக்கும், மிதமிஞ்சின போகிகளுக்கும் என் மருந்துகள் அவ்வளவாய்ப் பயன்படுகிறதில்லை. அஃதேதனெனில் நான் அவர்களுக்கு விராகன் இடையாய் மருந்துகளைக் கொடுத்தால், அவர்கள் வீசைக் கணக்காகத் தகாத போஜன பானங்களைப் பாசத்துடன் உட்கொள்ளுகிறார்களே" என்றார்.

பூர்வீகத்திலிருந்த ஆச்சரியமான ஓர் வெண்கலச் சொரூபம்.

மத்தியதரைக்கடலிலுள்ள ரோட்ஸ் என்னும் தீவில் மிக உயரமும் பருமனுமுள்ள ஒரு வெண்கலச் சொரூபம் இருந்தது. அச்சொரூபம் ஜுபிடர் என்னும் தேவனுக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்தது. அதன் உயரம் நூற்றிருபது அடி; அதன் அவயவங்களெல்லாம் இவ்வுயரத்திற்குச் சரியான பருமனுள்ளவைகளா யிருந்தன. திருஷ்டாந்தமாக, அதன் ஒரு விரல் மாத்திரம் ஒரு பெரிய மனிதனது தேகத்திற்குச் சமானமா யிருந்தது. அச்சொரூபமானது ரோட்ஸ் தீவில் கப்பல்கள் வந்துநிற்கும் கரை துறையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒருகால் ஒரு கரையின்பேரிலும், மற்றக் கால் எதிர்த்த கரையின்பேரிலும் நின்றன. இரண்டு கால்களுக்கும் நடுவே கடலில் பெரிய கப்பல்களெல்லாம் தாரா

ளமால் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இச்சொரூபத்தின் நிறை எழு லட்சத்து இருபதினாயிரம் இராத்தல். சொரூபத்திற்குள்ளே அடிதுவக்கி உச்சிவரைக்கும் சுற்றிச் சுற்றிக்கொண்டுபோகிற படிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதனால் ஒருவன் சொரூபத்தின் உட்புறமாகவே அதன் உச்சிமட்டும் ஏறிப்போக ஏதுவிருந்தது. கேர்ஸ் என்னும் நாமமுள்ள ஒரு கல்விமான் இச்சொரூபத்தைப் பன்னிரண்டு வருஷத்தில் செய்து முடித்தான். அது கி-மு. 282 வருஷத்திற்கு முன் ரோட்ஸ தீவில் நிறுத்தப்பட்டு, 66 வருஷம் நின்றது. பின்பு அங்குண்டான ஓர் பூகம்பத்தினால் அது தள்ளுண்டு கீழே விழுந்து, சாரேசனர் அத்தீவைப் பிடித்துக்கொண்ட காலம் வரையில் அந்த ஸ்திதியிலே கிடந்தது. பின்பு அவர்கள் அதை ஒரு யூத ஜாதியானுக்கு விற்றுப்போட, அவன் அதை யுடைத்து அதிலிருந்த வெண்கலத்தை 900 ஒட்டகங்களின் பேரில் ஏற்றிக்கொண்டு போனான். பூர்வீகத்திலிருந்த எழு அதிசயங்களில் இச்சொரூபம் ஒன்று.

பூர்விக எகிப்தருடைய வழக்கம்.

பூர்வீகத்திலிருந்த எகிப்திய ஜாதியாருக்குள் பல விநோதமான பழக்கங்கள் வழங்கிவந்தன. அவர்களுள் ஒருவன் இறந்துபோனால், அவர்கள் முதலாவது ஓரிடத்தில் கூடிவந்து, இறந்துபோனவன் தன் ஜீவகாலத்தில் எப்படி நடந்தவன்? அவன் நல்லவனா? அல்லது கெட்டவனா? என்று தீர்க்கமாய் விசாரணை செய்துத் தீர்மானம்பண்ணுவார்கள். அவன் நல்லவனாயிருந்தவனானால் அவனுடைய பிரேதத்தைப் புதைத்துப்போடலாமென்றாவது, அல்லது அதற்குச் சுகந்தவர்க்கங்களிட்டு அதை உலர்த்தி வைத்துக்கொள்ளலா மென்றாவது உத்தரவு கொடுப்பார்கள். ஆனால் இறந்தவன் பொல்லாதவனென்றால் அவனுக்குத் தண்டனையாக அவன் சரீரத்தை இழுத்துத் தெருவில் எறிந்துவிடும்படி கட்டளையிடுவார்கள்.

பூர்வீகத்திலிருந்த எகிப்தியருக்குள் ஏறக்குறைய எல்லாரும் முக்கியமாய்த் தங்கள் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகள் முதலிய நெருங்கின இனத்தாரின் பிரேதங்களைச் சுகந்தவர்க்கமிட்டு உலர்த்திப் பத்திரமாய் வைத்திருப்பார்கள். அவர்களுள்யாவரேனும் மற்றவர்களிடத்தில் பணம் கடனாக வாங்கும்படி நேரிட்டால்,

கடனாளியானவன் தான் வாங்கும் கடன் பணத்திற்கு ஈடாகத்தன்னிடத்திலுள்ள உலர்த்தின பிரேதங்களுள் ஒன்றைக் கொடுப்பான். கடன் வாங்கினவன் குறித்த காலத்தில் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, தான் ஈடாகவைத்த பிரேதத்தை மீட்டுக்கொள்ளாவிட்டால், அது ஒரு பெரிய இகழ்ச்சியான காரியமென்று அவர்களுக்குள் எண்ணப்பட்டு வந்தது.

கேடுவான் கேடு நினைப்பான்.

பிரான்சு தேசத்திலுள்ள ஒரு நகரத்தில் குடியாயிருந்த மாட்டு வியாபாரி ஒருவன் அடுத்த ஊருக்குப்போய் தான் கொண்டுபோன மாடுகளையெல்லாம் விற்றுவிட்டுச் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பி வருகையில், இரவானதினால் வழியிலிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் இராத்தங்கும்படி போய்ச் சத்திரக்காரனிடத்தில் பணமெடுத்துக்கொடுத்து, போஜனமும் படுக்கிறதற்கு ஒரு அறையும் தனக்குத் தரும்படி திட்டம்பண்ணினான். பின்னர் மாட்டுவியாபாரி சத்திரக்காரனோடு சற்று நேரம் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்து, அச்சம்பாஷணையில் தான் விற்கக் கொண்டுபோன மாடுகளெல்லாம் வெகு சீக்கிரத்தில் விலைபாகிப் போய்விட்டனவென்றும், அதனால் இருநூறுபவுன் தன் கைக்கு வந்ததென்றும் புத்தியீனமாய் வெளியிட்டான். பின்பு சாப்பாடு ஆயத்தமானவுடனே வியாபாரி போசனஞ் செய்துவிட்டுச் சத்திரத்தின் மேல் அறைகளில் ஒன்றில் போய்ப்படுத்து உடனே அயர்ந்து நித்திரையடைந்தான் அர்த்த ஜாமத்தில் அவன் நித்திரையினின்று விழித்துக்கொண்டான்; அங்குத் தனக்கெதிரே திறந்திருந்த ஜன்னலுக்குச்சமீபமாகக் கீழே தோட்டத்தில் சில ஆட்கள் நின்று மெதுவாய்ப் பேசுகிற சப்தத்தைக்கேட்டு, திடீரென்று படுக்கையைவிட்டெழுந்து ஜன்னலுக்குச் சமீபமாய்ப்போய்க் கவனமாய் உற்றுக் கேட்டான். அத்தருணத்தில், "நீங்கள் குழியை ஆழமாய் வெட்டுங்கள், நான் மேலே எறிப்போகிறேன். நான் அவனை இச்சன்னலின் வழியாய்க் கீழே தள்ளின க்ஷணத்தில் நீங்கள் அவனை எடுத்துக் குழிக்குட்போட்டு, மண்ணால் குழியை நன்றாய் மூடிவிடுங்கள்" என்று ஒருவன் பேசின இவ்வார்த்தைகள் வியாபாரியின் காதில்விழ, அவன் மிகவும் திகிலடைந்து நடுநடுங்கித் தனக்கு அச்சமயத்தில் நேரிட்டிருந்த பெரிய அபாயத்தினின்று எப்படித் தப்புகிறதென்று யோசித்து, தான் படுத்திருந்த அறையில்

தடி முதலியன அகப்படுமோவென்று எங்கும் தடவிப் பார்த்தான்; ஓர் மூலையில் வேறொரு நோக்கத்திற்காக வைத்திருந்த ஒரு கோடாலி அவன் கைக்குத் தென்பட்டது. அவன் அதை எடுத்துக்கொண்டு வாசல் கதவிற்குப் பின்னேபோய் சத்தங் காட்டாமல் நின்றுகொண்டான். சற்று நேரத்திற்குள் ஒருவன் மெதுவாக மேலே ஏறிவந்து கதவைத் திறந்து அறைக்குட் பிரவேசித்தான். அவன் உள்ளே இரண்டடி வைக்குமுன் வியாபாரியானவன் கோடாலியை ஓங்கித் திருடன் தலையின்மேல் ஒரு போடு போட்டு அவனைக் கீழே வீழ்க்கினான். உடனே இரண்டாவது விழுந்த அடியோடு திருடன் பிராணன் போய்விட்டது. அப்பால் வியாபாரி யாதொரு சத்தமுங் காட்டாமல் பிரேதத்தை எடுத்து ஜன்னலெட்டி தோட்டத்திற்குள் எறிந்தான். தோட்டத்திற்குள் நின்ற மூன்று பேர்கள் உடனே அப்பிரேதத்தைப் பரபரவென்று இழுத்து, இருட்டானதினால் அது இன்னாருடைய பிரேதமென்று அறியாமல் அதைக் குழிக்குள் தள்ளி மண்ணைப் போட்டு மூடி நன்றாய்க் கெட்டித்துவிட்டார்கள். இவர்கள் இவ்வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் மாட்டு வியாபாரி அரவங் காட்டாமல் அடுத்த கிராமத்திற்குப்போய் விடியுமுன் போலீசுக்காரரை அழைத்துவந்து அம்மூன்று துஷ்டர்களையும் பிடித்துக் கொடுத்தான். பின்பு குழியைத் திறந்தபோது அதற்குள் மாட்டு வியாபாரிக்குப் பதிலாக தங்கள் சொந்த தகப்பன் செத்துக்கிடக்கிறதை அம்மூவர் கண்டு மிகவும் திடுக்கிட்டார்கள். இறந்த திருடன் சத்திரத்தான்; குழியை வெட்டின மூன்று துஷ்டர்களும் அவனுடைய குமாரர்கள்.

யுத்தம்.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் நடைபெற்று வரும் யுத்தம் மிகு உக்ரமாகவிருக்கின்றது. மார்ச்சு மாதம் 21ந்தேதி ஜெர்மானியர் பெரும் படைகளைத்திரட்டி வந்து போர்செய்து மிகுதியும் முன்னேறிவிட்டனர்; ஆனால் பாரிசையும், கலேயையும் பிடிக்கச் செய்த முயற்சிகள் பயன்படவில்லை. நேசக்கட்சியார்க்கு அமெரிக்காவிலிருந்து 5 லட்சம் சேனை உதவியாக வந்திருக்கின்றது.